

619
1964

კოსმოსი მხრანუაროს უღელტეხილიდან
ლალ გულიაზვილი მოგვითხროს
უიროსმანაშვილზე

სთავადასავლო მოთხრობა
კატუნის ქალები

„შმაგი მერანი“ კრედიტების
გვერდით

ჩვენნი კრედიტები

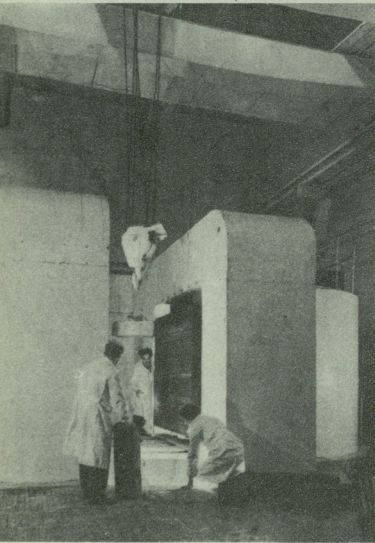
შენიშნა, რომელსაც თქვენ აქ ხედავთ (სურათი № 1) ეკვ სობუტაულის დივან-ჯეულეობა კლ. მართლად მასში მოთავსებულია საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის ფიზიკის ინსტიტუტი, რომელსაც ხელმძღვანელობს გამორჩეული კაბრეული მეცნიერი ელდფიერ ანდრონიკაშვილი.

ამ შენობის ზოიერ ვატრეულაში, დეკორატიული კაბრეებში უძველეს ხსოვნაზე აქ შენააღეს ჩვენი სწავლულები მ ადამიანთა მღვდელმთავრებმა ჯგუფმა ჰედეას ახალ გზებს დახედავს მსგავსად.

ჩვენ ვესაბერებოთ ამსტიტუტის სწავლულ შეივანს — ჯუმერ ლომინაძეს. იგი გვტყვიანთ: "შეგვიბრბოს თავისი კოლდების საქმიანობაზე, მათ სპირიტუალური ადორაციისა და მიღწევებზე, უმნიშვნელო მას და თქვენ საოლდ ვარძიბი ია უარსაზარი საქმე კედება ამ ერთი შეხედვით ჩვეულებრივ შენობაში. შობეკედლება დიდა და წარუშლელი.

ამ ინსტიტუტში ძირითადად ახალგაზრდებს მოუერთაილ თავი და უფროსი თაობის მეცნიერებთან ერთად თამაზად, გასულულად შეხედეიან პრობლემებს, რომლებიც მსოფლიო მნიშვნელობა აქვთ.

ფიზიკის ინსტიტუტში უფრადლება ძირითადად გამხედეილულია კოსმოსური სხივების და მაღალი ენერჯიის ნაწილაკების ფიზიკისა და მეორე ტანის ფიზიკისაში. ინსტიტუტს აქვს კოსმოსური სხივების სადგურები მაკურინასა (1.700 მეტრი) და ცხრაწარის უღელტბებზე (4.500 მეტრი), სადაც

2 ▲

კოსმოსი

3 ▼

პრობლემებზე ყველა მკვანისა, შეერთდით!

№ 3 (152) მარტი, 1984 წ.

გამოცემის XIV წელი.

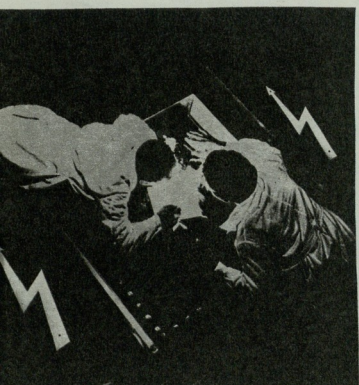
ყოველთვიური საზოგადოებრივ-კულტურული-პოლიტიკური და სალიბერალური-სამხარული ჟურნალი

ეროვნული პარტი

4

სხვადასხვა სახის უსწავლელი

მიმდინარეობს დავიერებები კოსმოსურ სხივებსა და ნაწილაკებზე. ეს სადგურები აღჭურვილია თანამედროვე უნიკალური დანადგარებით.

ქართველი ფიზიკოსების მიღწევებს დიდ მნიშვნელობას ანიჭებენ არა მარტო ჩვენს სამშობლოში, არამედ უცხოეთის მრავალ ქვეყანაშიც. ფიზიკის ინსტიტუტს ფართო და მრავალმხრივი ურთიერთობა აქვს დამყარებული კანადელ, ამერიკელ, ინგლისელ, ფრანგ, ბელგიელ, ფინელ, შვეიცარელ, იაპონელ, ინდონეზიელ სწავლულებთან, განსაკუთრებით კი თავიანთი კოლეგებთან სახალხო დემოკრატიული ქვეყნებთან.

აქ მუყავანლი გვაქვს ქართველ ფიზიკოსთა მუშაობის ზოგიერთი მომენტი, რომლებიც ფარგ აზებულებ ჩვენსა ფოტოკოსმონდენტებმა.

ფოტო № 2 — ეს გაბლავი მსოფლიოში ყველაზე მძლავრი სადგური, რომელიც სწავლობს კოსმოსური სხივების ფიზიკას. იგი შედგება ოთხ ცხრაწიკის ურდლებიდან და აღჭურვილია უნიკალური ელ-

ექტრომაგნიტით, რომლის წონა 1.000 ტონაა. სანაპირწკლო კანერაში ამ მაგნიტის დადგმის შემდეგ სადგური შესწლბს რეგისტრაცია გაუტითოს ნაწილაკებს, რომელთა ენერგია 1000 მილიარდი ელექტრონ-ვოლტია.

ფოტო № 3 — ელექტრონიკის სამყაროში.

ფოტო № 4 — ცხრაწიკის ურდლებიდან.

ფოტო № 5 — ქართველი ფიზიკოსები თვალსაჩინოებენ კოსმოსური სხივების ფიზიკისას ე. წ. ვილსონის კამერაში.

ფოტო № 6 — ტრეკული ნაპერწკლოვანი კამერა, რომელიც კონსტრუირებულია გ. ჩიქვანის, ვ. როინიშვილისა და ვ. მიახლოვის მიერ, განკუთვნილია მაღალი ენერგიის ნაწილაკების რეგისტრაციისათვის. ეს გამოგონება ფიზიკის ინსტიტუტის მიერ წარდგენილია ლენინურ პრემიაზე.

ფოტო № 7 — ინსტიტუტის დირექტორის მოადგილე უ. მანჭავიძე თანაშრომლებთან ერთად ამოწმებს კვლევის შედეგებს.

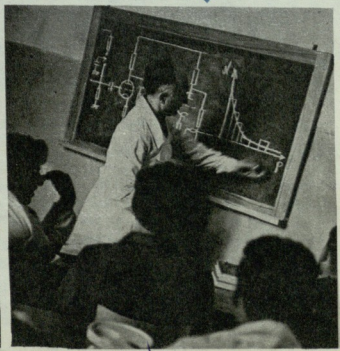
6

7

5

საქართველოს
საგარეო ურთიერთობების
მინისტრატის
განყოფილება

ფოტო
მ. თურბანიანი
და
მ. მანჭავიძის

პრ. სსრ კ. პარტიის
სახ. საბ. რესპუბლიკის
მინისტრატის

დღევანდელი თანამედროვეობისათვის ათი წლით განსაზღვრულია... დღევანდელი თანამედროვეობისათვის ათი წლით განსაზღვრულია...

და, გუჯარატში დღევანდელი თანამედროვეობისათვის ათი წლით განსაზღვრულია...

მე, სადა ათი წლით განსაზღვრულია დღევანდელი თანამედროვეობისათვის...

დღევანდელი თანამედროვეობისათვის ათი წლით განსაზღვრულია...

დღევანდელი თანამედროვეობისათვის ათი წლით განსაზღვრულია...

იზრდებიან ახალგაზრდები, მარტო მათი შენობები თუ გრძობენ, რომ ბიკე...

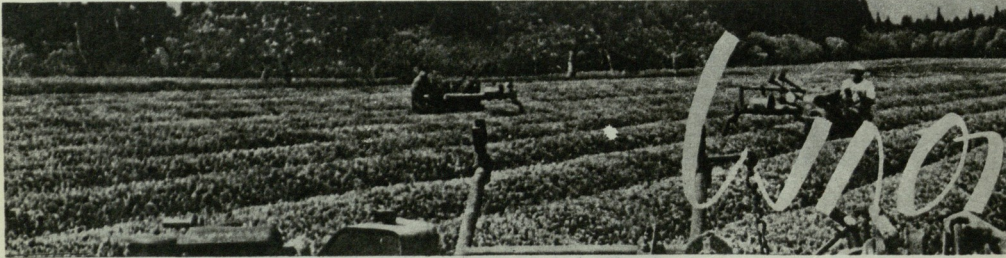
— ტურული ცენტრი, ჩემი მარტოა, სურვილია იხილო და...

ქალთმცოდნეობისათვის ათი წლით განსაზღვრულია დღევანდელი თანამედროვეობისათვის...

ადგილობრივი, მანქანების, თანამედროვე ავტომატული სარეზინო...

— სურვილია იხილო და... დღევანდელი თანამედროვეობისათვის...

— სახელმწიფო, — თქვა და წელში გაიპარა... დღევანდელი თანამედროვეობისათვის...

იხილო ბუნების მშვენიერება, შეუძლია საქვეყნოდ განუცხადოს მათ, რომ...

— არადა არ წავილა სანამ კიდევ ერთი არის კილის არ დაინახებო, უცნ...

საბითონოს მუზეუმის შენობა

შუა სოფელში ვეფხვირად იკვებებიან მშვენიერად მწვენი ბუჩქები...

შარია ვინ მიღეს, თითქო ტრატებს იყვდის და მიიღეს სოფელი ჰარად-
ბად იღებდა. მერე კვლავ თავს იყრის მის განაჩარს და ლარაგილი ვაჭარნი-
ლი იყარებდა შორს, თვალაწიერითან, სადაც ყოველი დილით იღებენს შრე.
მიხვებამ შარაგვებს და თავს გვაყებს ქაიკარის ორსაოთხელის კაშკა
სახლები, დამწვერებულნი ღამაში ორნამებებით, უფრად-უფრადი ბავშვებით,
ტრეფიერითა ანებებით.

კეთილმა ცხოვრებამ გაზარდა დურაფშელთა მრავალფეროვნება, ახალად
მითი კულტურა. ახლა დურაფშის ომიოცაათხუ მერე უმადლისდამაფრ-
ბულია, ერთი ამდენი კიდევ სწავლობს რეალურებს — სახლითი ტყვისით
მზარად ინსტატუტში, აქედან 10 ახალგაზრდა — კოლმურერების ხარჯზე.
დურაფშელთმა კარგად იციან, რომ ამავე წყაღში არ ჩავერებთ, დაბარ-
დებთან სახვადებულად წახვლები და მიიღ თავაით ცოდნას იხვე თავაით
სიოდელსა და ხალხს მოასმარებენ და ამბარებთან ამ გზების გაყოლებით კი-
დედ უფრო ღამაში სახლები, კიდევ უფრო დიდებულ სკოლები, სკოლმურ-
ნი სახადლები, სპარციალები, სახავში ბავშვი, ბავშვი და ხილადიოდ-
ნი. აწინდებს ქაიკატების საწყობები, ღამბარატორები, სასპარატო სახედოს-
ნობები და სოფელში, ექიმების გარდა, გამონადებთან სხვა თეორასადაიანი ად-
ნინებზე: ქაიკატებს, ნადვარდებზე, ხოლოვებზე...

აო რატომ არის, რომ ყოველი ხელსმწვე დურაფშელთი იცხები ეს შარა-
გვები, რომლებიც ტრამაინის სოფლის გარეთ უფრადებთან და ღარაგილი ვა-
ჭაროცდენი მიგნარებთან იქით, სადაც ნელ-ნელა იღებენს შრე და სადაც
იწყება ამ ადამიანების საშუაო დღე.

„ბუნენი, კომპანდირისი“

კოლმურერების კანტარაში რამდენიმე ვეება აღხობი აქვთ შემონახული.
ზოგში ფიტორაობები, ზოგში სხვადასხვა ინაზე გაკეთებული ჩანაწერები.
ეს აღხობები ტტურებისთვისაა განყოფილი, იმ ტტურებისთვის, რომლებიც
შსოფლის თითქმის ყველა ქვეინდან ჩამოდიან აქ, დურაფშელთა სასახავად.
მათი გასაცნობად.

ამას წინაი მიიღეს სოფელი შეჩაჩქილა სახსარადული ამბავი. დურაფშს
ნიკიტა ხერგის ძე ბრუშოვი და კუბელი ხალხის ერთგული გიზირი ფადილ
კატრო უნდა ეცნაწინო. ადრატადმწერ დურაფშელთი, ტტურები აქ ადრედ
მოდამ უფარდათ და ახლა, მით უმეტეს, საშავიდელოდ მოსაგინარი დღე
უდგებოდათ.

ფადილს მიაჩრებოდა დიმილითა და ხედის დინერია ჩამოთმევიტის ტახლ-
ბოდა ირავლავ შუბოველი კოლმურერების, ხანდაზნულებს კი ძველი აფხა-
ზური წიხით მარჯვენა მხარზე ეამბარებოდა.

— ნამდვილი აფხაზია, — იცინოდა ნიკიტა ხერგის ძე.
ტტურებმა დაათვალიერეს მიიღეს სოფელი, ჩაიარეს პლანდაციებში, ინა-
ხედის ცალკეული კოლმურერების ოქებები.

— ბენო, ბენო, — იმერებდა წამდარწმ კატრო და ცნობისმოყვარედ
ავიარებოდა ველოფერს—კარგია, ნამდვილად კარგია აო ახეთი მურერ-
ბები გვირბელება ჩვენი!

წახლებს წინ კი, როცა ტტურები სუფრიდან აიშლენ, ფადილს ტრადი-
ცული აღხობი მიაჩრებდა და მან ვიტანაველი, იამონელი, ფრანგი, გერმანი-
ელი, უნგრელი ტტურების შოახებდამდებების გვირდითი, მხსხვლი, გაკრული
ხედლი ხაწრება:

კოლმურერები უკავშირდებიან...

მიდარაი დურაფშის კოლმურერობა, წელსაგარია დურაფშელი კოლმ-
ურების ოქებიც, მარტო შარაშან კოლმურერობის მიეთმა შემოსავლამა
1.740.000 მანეთს ევადაკარბა. ყოველი კადლმურე მ მანეთი ვანაწილდა (აქ კარ-
გავა ხანა მრამოს ფულად ანაზღაურება დარესებულ), ასე რომ, კოლმურ-
ერობის იფითულ წინაშე ყოველფეფრად საშუალოდ 130 მანეთი გამოყოფი-
ბას ოც ოქებზე დამატებით ანაზღაურებას და პრემიების სახით 218.000 მანე-
თს ვანაწილდა. გარდა ამისა, კოლმურერობამ 82 წევრს საკუთარი თანხები-
დან პენსია დაუნდინა. კოლმურერობა თავის წევრებს უზარუნველყოფს გრძელ-
ვადიანი ხესხით, უზენებს საცხოვრებელ სახლებს, ხედს უმართავს ტრანს-
პორტით.

ამ ცოდნის წინაი დურაფშელთმა თავაითი სახსრებით ააგეს ორმოც-
დაათხედლიანი საავადმყოფო და თავაითივე სახსრებით აღჭურვებს ტტინი-
კის უკანასკნელი სიტყვით, ააწინებს ფრიოთკარაიანი კინოთეატრი, რომელიც
800-მდე კაცს იტებს. დამატებით აშენებენ რვაწლიანი სკოლას, სტადიონს, სო-
ფელში უმწინოდ მუშაობს წიხიკელი, უფასო ახანა.

„არახოდეს არ დაგვაყვებუდა ეს საუცხოო ხალაო, რომელიც ვაგატარეთ
ჩვენს ძვირფას მფობრებთან — ნიკიტა ბრუშოვიან, მარშულ მალნარესის-
თან, კრილოვთან, გენერალ ნეურთან, საქართველოს კ კინრატფერის კომი-
ტეტის პირველ მდივან მუგანაწიხთან და აფხაზეთის საოლქო კომიტეტის პირ-
ველ მდივან ბლუხასთან ერთად, სოფელ დურაფშის სიმპათიურ კოლმურერ-
ებს შორის, მშები ტარკლებების ტტურამომოყვარე სახლში, არ დაგვაყვებუდა
ის საათები, რომელია შეხახებ ყოველთვის სუცარულით მოყოლობით ჩვენს
დღელებს.“

ბუნენი, კომპანირისი
კარგია, ამხანაგებო! ფადილ კატრო!

ბ. ჭოთათიშვილი

ტარს შუგინკო.

ნახატები ტარიელ ხარდემიძის

ითივდა იმზე, რომ ავტორი ავრცობდა უსახლო სახლობ მამავერადკო-
პარების ტარადის, მის ტარადის, ცხუკ თაგის ჩინე ხაზის სანა-
ბურსი ჰყავდა ჩაყენებულა და თავის სიკაცობის მონად ხაზის ვსავერ-
სულდება მონდა დასახული. უველიდერი ეს ხაზი და ნოვტარული თე-
ეს ნინავეა ლიტერატურის შემოხორციელებს ხაზური ხაზურეარეკე, ამ მან-
და და შემბრალ რეალობისასან რომელსაც უველიდ უველიდ დასახული ვარა-
ტარს შუგინკო შესანავე დღისი (კავასი) მთავრდა კავასის ხაზ-
ხი ბარდოს თავისუფლებისათვის და დასა ხაზე ჩვენი პრინციპანი-
რანისა, რომელსაც ველთავე უწინადადნ ველს უარსებით ამ დღის-
პიტემა მტყავად ჩამოხდა ნიღბს სახურა-ფოლოლოლო იმპრობის შე-
ხნულ უორნებს და ხაზის გამარჯვება ირწაზრეხებულა. ხაზე, კრეკეტი-
უარსად ხაზურეგო ტარს შუგინკო და ავტო წერეთლის შეხვედრის მ-
დურეგო, მთავრის კონტრარტის მონა, ამ შეხვედრის დროს შუგინ-
კოს დაწერილები გამოცუხდას კავასისთვის საქართველოს წარსულზე, აწ-
უზე ავტო წერეთელი აღნიშნავდა:

„დავთარ, რომ მე პირველად შეხვედრის სიტყვიდან ვავიდა, თუ როგორ
უნდა საშობლოს და ავტორი ხაზის სიყვარულა“

1847 წელს მეტის მოხილვებმა შეხვედრა განაახლეს ირანურების ტარ-
ადისში, მთავრის პირველმა თავის ხელთ წაწერა ვნაინზე; დაწერილ
შეხვედრის მთავი უსტატისი ზედახედვებმა, ავტორის მის წერა და
ხატვა“

განახლების წლები პოეტისათვის ჯიჟიხური წამების წლები იყო. ამ
წლებმა დივიურად გახატვის პოეტი, მაგრამ სულიერად ის იმე მზნდ იყო
და კვლავ პოეტისება და ბრძოლის სული იყო განსაკუთრული. კატარა-
თი წლის წამების შემდეგ შეხვედრა, როგორც იყო, განაახლდა. მაგრამ
განაახლების წამების თავისი ვატიანა და პოეტი ვარაუდებდა 1861 წელს 10
მარტს, პოეტის ცხვირი პეტერბურგიდან უარსანს წაასვენა და დაკრძალეს
კანეთს ახლოს, დენარის ნაძირს, ჩერხენის მაღალ ვირაზე.

ამის მიხედვითა პოეტი თავის დღესში „ანდერტი“. მასში ვითხრობდა:

მამ დამწერი, წამოვდით,
იწვი ბორკელი მსხვერვა,
სილაფზე მტარაღლის
პირტ სისხლის ფრევევა.

და მეც, ხაზის დიდ გრეკემ,
ახალ სახლში მარად,
მოიღებო, მოიღებო,
თხოვ სიტყვი, წყარად.

ისტორიის მომდევნო ეპოქებმა მთლიანად დასრულეს დიდი სახლობა მე-
ნის ანდერტი. დიდი რეპორტერმა თავისუფლება მოუტანა ხაზის და ა-

ქართველი, შახისენო...

„ქობარმა“ განუწმალდა დიდი რომელი შეარქულა არა მარტო უკრაინელი,
არამედ მოელა ჩვენი ხაზების განსაოცრებელი ბრძოლის ისტორიაში;
მინი ვანკის, პეტროვსკის და შუგინკო ბრუნავს უწილობის საზღვრ
ვათარებში შუგინკოს მსა ზუდამ მქვახრად ვანისილა და მოუწოდებდა
ხაზს თავისუფლებისა და სამართლიანობისთვის სამბრძოლველად. შეხვედრა
შემბრალ რეალობისაინერი-დემოკრატია იყო და პეტრის უვერება არა
როგორც ისტორიული დეტაბის სანა, არამედ როგორც მშლავ საზოგა-
დებრივ ტრინაშა, პოლიტიკური და სოციალური შედეგების ასახურს.
ტარს ვნაინის ძე შუგინკო დაიბადა 1814 წელს, 9 მარტს, კივის მა-
ღალედ, სოფელ შირაკში.

ტარს დიდა ავტო ვარაუდებდა — ის წლები ვატიანა მოწინა შრომაში;
თორმეტი წლისა იყო ტარსი, როცა მათივე დაიბადა, ზავის ცხოვრება
მეორედან უფრო მძიმე და აუტანელი გახდა.
როცა მეშამულემ შეამჩნია, რომ ტარსს ხატვის ნიჭი მქონდა, მან ვადაწე-
ვიტა ის თავის სახლობს მხატვრად აღიწერა. ამ შონის მან ტარსს პეტერ-
ბურგში წაიყვანა და ოთხი წლით ხატვა ვერსურის ოსტად — შირაკეს.
შირაკის სახელისონში უველიდ ვანადაწერილი იყო ქაქუცა თურაინე-
ლის ტალანტი — მას დიდ მონადას უწინაწარმბრძოლველდნენ, ანტონაც
ახლი შეხვედრისა მეგობრებმა მტკიცედ ვადაწვიდეს ტარის პეტერბურგის
სამხატვრო აკადემიაში შევიდათ, მაგრამ მისთვის, უსა-ფლებისათვის, აკადე-
მის კარზე ჩაქუცდილი იყო. საჭირო იყო მისი განთავისუფლება უნახიდან. ეს
საქმე იმდენად ვადაწვილმა მხატვარმა ვენეციარობა. იგი ვადაწვირა ტარის
სამხატვრად, რათა მისთვის დიდი ხანტო უნის ვადაწვილდეს. ტარსს ვერა-
ბურგ მეშამულემ არა ათას სუთისა მართი ვადაწვიდეს. ტარსს ვერა-
ბურგ და 1838 წლის 22 აპრილს ტარს შუგინკო უველიდ თავისუფალი ადამიანი
იყო.

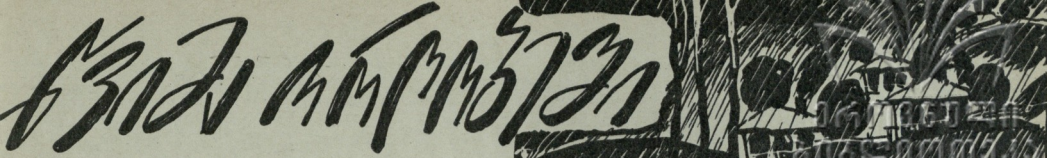
იმვე ხანებში ტარს შუგინკო ჩინივდა სამხატვრო აკადემიაში, სადაც
იგი ვადაწვიდით დეწვიდა მხოლოდ მეცნიერებისა და ხელოვნების შესწავლას,
მას აველიდერი ანტერებსება — პოეტისა და ისტორიკოს, ფოვიაკ და მედი-
კოს, ხელოვნების თეორიკ და ფოლოსოფი.
შუგინკო უველიდ კარგად სიტყვა, ამვე დროს წერდა თავის შესანიშნავ
დღეებებს. 1844 წელს პეტერბურგში ვადაწვიდა მისი დღეების პირველი კრე-
ხული, რომელსაც „ქობარმა“ ეწოდებოდა. მისივედებმა წინა ვადაწვილ-
სანად ვადაწვიეს. რა იყო ამ წარმატების მიზეზი?
საქმე ის არის, რომ შუგინკომ, პირველად უკრაინული ლიტერატურის ის-
ტორიაში, პოეტისა დაწარწა ხაზის წილში: თვის სათაური „ქობარმა“ მო-

დღეს, ხაზთა დიდ, მშურ თაზში ჩვენ უველინი, შოამოხავალი ჩვენი დიდი
წინამრბის, მათი ერთადერთი და მათა მოვალეობი, სიამაყის ვანახობთ
ვისხებთ დიდი კომარის სახელს მისი დამატების ის რაოდენობა წლებისა
ვიც — ეს არის ბურგ კავასი ჩვენი ხაზის, რომელსაც დღინის ვენა უსაოც-
რმადალს ვესა, ქართველი ხაზის, უველიდ ხაზთაინა ვენა, უსადავრო
სიკაცობელი ისინებს დიდ უკრაინელს და სამართლიან იმანაც ვუწოდო მის
წინადა დიდადნის, რომელმაც უკაცლად შეისხეს ბორკი ხაზის, ჩვენი
სოციალისტურ საშრობო.

ნ. ბატაროვილი

ავტო წერეთლის შეხვედრა ტარს შუგინკოსთან

ოცია იოსელიანი

მითხრობა

არდადები დაიწყო. ის დრო იყო, როცა სტუდენტებს გზის ფეხითა აქვთ დატრიალილი. მე აღარც ის მქონდა, მაგრამ არჩილი უფრო თავგანთავებული გამოიყურებოდა, ვიდრე მეგობარი. დას კარგად მისთვის ფეხები, ღვედის უკლებლივ, ჩემთან წამოიღო — ერთი კი მითხრობდა, „სტუდენტობა“ კაცის ამავე ხომ იყოთ, ხანაცგი. ვიდრე ერთ-ორ დღეს დაგრჩები თუ... ერთი სიტყვით, იქ გამომხიზნა-მეოტი.

მატარებელი, მოგვსვენებდა, თუ გრძობდა, ნელა მიდიდა, მაგრამ მე მინცდამათრე არაღა მჭერბრობდა და იანა იმე, როგორც გუგუზარდებოდა. ნამუხადდე იყო ჩემი ჩავეცი.

— მაქანას უნდა დავუგადოთ, — მითხრა არჩილმა. ანაფრთი იმ მინდოდა ახლა მანქანით ჯაყაჯი და შე-

მეც მინცდებოდა, მაგრამ მეუბნია წყობა არ მოგვიწონდა.

— ერთი შენი, მოგვიწონს, თუ მოგვიწონებს! დასაძლელი მთავრად ამბობსუღელიც ნაგი ღრუბლები და სავა იყო, შენ დასაყვარელი.

საქონაძლელიც აბაფრე უკეთესა. დადარდები გზას და მივდივართ. არჩილს უფრო ტყარებად, დღესას ნაგას, დეს გასაქრება. მე უკან-კან მივყავი. სადღესა ზურგს არჩილი. ამბობს, მოხელ გზა წიფით. ნეტვის სულ ერთია, საიდანაც უნდა, იქიდან წავიყვებ. მერე კარგა სიტყვით აღმართს შეუდგენილი და მალა რომ მივდივარ, სიცილიც გვიანრდა და წყობას მიბრუნდა წვეთი-ზე წამოხვედა.

და განსაძლელიც დასეცდებულიც, ისე გაუგებლად, გასაწყურება რომ მარ ერთიანად, მუხისცემება და იღვრებოდა, აბიფრთხილი რომ მივდივარ საბას, მასმინდობი ნელს ჩამოერთხებოდა თუ არა, მიღებების დრო სადღა, უკვამდე ვეცხე ხანაში, შეშას დაყარის, შენ კი რაღაც მუხლებს გადმოიყვებ და მივდივარ ცუბებს. ტყუარდები შენს და სხეულში ნაგასიცი წიფების სიბოში, მერე უკან მივბრუნებოდა ზუსტად, წინდებთან დღესები ნამო მერხლე ვიყავი. გარეთ ისევ ახასანს კოჩასბროლი. მოეფრებოდა ცა და სანაძვებოდა ნენდა, ღვავა თუ გვიგობას, ანა და, ზურგის წითელი სანაძვლე ვაგაბოთი. მუხების სიბოში სარეული და ჩაყვანობი სანაძვლები სარჩაწი თუ მიმოიღობოდა. ცუბების სიბოში მარ დაყვარას, უკან უკანვე ვაგაბოდა. მუხების სიბოში სარეულიც იყოლებოდა გიწილდება, ამბობდა ზანდაღ და რული ვიყავი.

აღება იმ არჩილეს არ გამეართლებია, როგორც იმ დღეს.

დღევანე, მაგრამ რა დავიწყა, სად იყო ამდენი წყალი, პირდაპირ ტაძრში გაგვიანა წყობას.

ისე იყო მითხრობი, გზასზე უკვე ტახაბი იდო. მიწის ძლიერ მძიმერი სიწი იდებ, ტტობობოდა. დღისნას არ უწებია. ახლა აფუდა მიწა, აიბოდა და ღობობობივით მოვიდვდი ფეხსმეცხელ ჩნდებოდა მიბრუნდა ნიბრელები და გზის კიდულე არჩილი წყალი მატობოდა. ტახაბით დაბრუნებული ვაგაბოთის თრფით ისე ვაღიქვებოდა და ტყუარდობი სასეს ცას უკუწებოდა და შენ რომ ტყავა-ტყავით გვეყვას მხსნული და არილი წვედები, ამას არასფრევი ვიგონებოდა.

— ე მოტე, მეზნია გვეყვებოდა! — მითხრა არჩილმა და წვიბის ბურწული წიფურბრობიანი ახლა-საღლა დამახანება, მაგრამ გზის იქით, ფრფობუს კიდულე ჩანდა ისეთივით საბლი.

— რომელია, ბიჭო? — ვკითხობ, რადგან სული მიხილობდა, ვიდრე მივალეყვდი სახლად... — აქეთია თუ იქეთა?

— იქეთა ჩემი ბიძისას, ჩემი აქეთ არის, ფრფობუს რომ ჩანს, პოო იწინარს ხომ სიდეგა?

— შედეგა.

— სიდე, ჩემს ეწონია.

— ე მოტე, მივალეყვდი რადაცა, თორემ აქვე ჩაგვუდები აითოდ ნამოთა არ გვეწინადა ვაგაბოთი, რომ წვიბისზე პარტინაყვული ცეცხლმეცხე ძობისა ამოგარდა შეკიდან და ჩვენზე მივბოძა.

— არ ვაგებოდა თუ მამა, შენი კიბოჩი, არ ვაგუგა! — მოხმას მიხვედლდნ და ის იყო მოხელ საწყობარ-მიხვედლ გოგოვ დაფინაბო.

— აქი — მეოტი შეუძახებ და ხულები გაგაშელ. მაგრამ ძობისა ოდნავ ამქიციც გვრდი და ჩანია... „არბია, არილი არ ვაგუგა!“ ხიბობებ ახლა არჩილს, მაგრამ არჩილი ჩემთანავე იტყობა და მითხრობ უფრო მშელ იყო ასე მოუბრუნებელი პირდაცვის მერხობა.

— უუ, ცხობი მომპაღო, ცხობი ვინ ვიყოფანი! — მიბესხა ზურგს უკან — არიკო, დაბრებ თავი მან მანაღალ-საყვარება, იბიბისას მარდენი უნდა!

ჩემს წინ თავიდან ვუბნობდა გაქურდული გოგონა იდებ, მუხლს ხევიტ ტალახში მიხივრდი გრძელი და-

— ტახა ხარ, გოგო? — კითხის არჩილმა.

— ვერ მივინა!

— რავა ვერ მივინა! — გაიღობა არჩილმა და ტუჩებზე მარბული წვიბის წვეთს სული შეუტყობა.

გინობით იცნა, მაგრამ შეუდგებოდა. ტყავს არ ამსივდა, არ ამსივდა ასეთი, როგორც ახლა იყო, ამ ჩიობს კაგაბი; მე მარბობდა, ის არასივდა არ მიხება, მაგრამ მიხებდი, რომ არც არჩილს ენას ასეთი ტყავს.

— შენთვის ხელი არ ჩამოუბრევიცა. პირიქით, უკან დაიწია და საჭეობას მიხიდან ოდნავ ღობი თრფობი იმ და-ფაფულა და თრფი იმ დაბრინია, სირცხვობას დამაწია!

— ამხელა კაგას რა ღობივით ვაგაწყურა და ძობისა როგორც ვერ შეგონებ-მეოტი.

— მამრეგობი თავებია ძობისა ცეცხლათა! — ვთქვი მე.

— ჩანარბი ბიბოჩი, რა ვიფიცი, თქვენ თუ იფიცი! — ვიფიცი თუ არა ძალთან კი ჩაგვადობ რამე!

— არჩილმა კიდულე იმდენ ნოზობი არ მოიფიციბო და თქვენ, სტუმარ... რა მოიფიციც ეს!

— დღევანელი რავა? — კითხის არჩილმა ადამია იმბიტომ, რომ მე იმვე არ მუღაპარება ტყავს ძობისაზე.

— კარგავდა ამოცო, კარგავდა; რატომ წყრობებს არ სწებო, იც უნდა?

— იმ წიფით ნული დამწყობა, რომ დღევანე არ იტნობდა ტყავს.

— შენთან მიხივდა!

— ვიჩივლა, პო, გიჩივლა, — მაგრამ მერე გაასწორა — უკვლასთან ვიჩივოს.

— ძობისა, ტყავს? — ვიკითხე მე, რადგან არჩილი ისევ აბიბრება რადაცის კიობისა დღევანე.

— პანდაბის მითი თავი! — თქვა და მერე გაიციანა. ძობისაზე წამოვიდა, „პანდაბას!“ რომ შეფრებობინებია — რას დღევანე...

— რავა არ დღევანე, ტყავს, ძობისას, საბლით სას ტტ-ყვებო?

— მავლობას არ მტყვინათ, მაგრამ... სულ დღევანე-ღობობობი, წვიბით, წვიბით! — და თვითონვე შეზრუნდა წყავსადაც.

— ტყავს ჩემსას რა დაპატობებო უნდა!

მე რა დაპატობებო ხინდა! — გაბიბობა ტყავსაც და ტალახში ამბიბრებელი პატარა ფეხი ასწია მხიბობის გასაძლელივდა. ჩვენ ორგანე ერთად დაფინაბოეს ეს ფეხი და მთლად ხევიტ მიჩურღი სეული კაგა.

— მავლობა გადმოიღობა ტყავს, მიოუბრებს, თუ დაპატობება არ გინდათ! — მან არჩილს შეუხება, გაიციანა და გაიქცა. მის ნაფეხებში მალე ჩაღდა ხევიტ ვეყლი და წავიდა.

ტყავს მიჩივობა, ჩვენ ვიფიცი და მის თიფობზე მიჩურღი, გაქურდული ჩიობს კაგას თრფის არ გამოიფიციბო.

— ვაფიციცი! — მითხრა არჩილმა ისე, რომ ჩემთვის არ შემოხუდებია.

ჩვენ ვაფიციცი, მაგრამ არა გამოიფიცი, რომ მეჩურღი დაფეხვდა, რომ ასე უკუწებოდა ამინდი დღვა და ამხელა იყო თუ არა საბლი. ჩვენ ორგანე ტყავსე ვეყურ-ვიფიცი.

ტყავს იც ვაბიბობა ირბობიმი და რცხვებოდა, რომ ფეხს-მიხივდი იყო, გაქურდული ჩიობს კაგა ვაბრე ვიფიცი და მუხლს ვევიცი ტტაბობიანს კქობდა გრძელი წვედები. მე კი რა დღევანე ვაგაბოთი, არბია რომ იმე შეუბრუნე!

არჩილი იც, აღება, ჩემზე ბარბოს, რომ სუფიციტი გარკვე დაფაფობი ტყავს. თრფობი მისი მერხობული მობი რომ დამატობდა, არც ერთხელ საფეხობის კეული არ გაღებულა. არჩილი ჩემი კარგი მეგობარია, მის ერთ-ერთულებაში ცუბი რომ ვერ შეუდგებ, ისეთი მეგობარია. არჩილმა ისევ იდებ, მე ტყავს სიფავრებს არ აფუცინა, მიოუბრებს არც ხელს ვიფიცი, თვითონ არჩილიც არა მერბია, ფეხობობებს ტყავსთან კორწობებო. მაგრამ ახლა ვიცი, რომ ჩემზე ბარბოს.

ისიც იცის, მე ხელს თუ ხელ აღარ ვიწებია ამ სოფელში და კიდულე ვინ იცის, როდის მიხიბდებოდა ისევ ჩამოსტება, ვინ იცის, თვითონაც არა იფიცი, თვითონაც ოდნავ დაფეხვრება ოდნავ ტყავს, ამ მითხრობითაღ საწყმენი მოხელს თუ შეუხებდა, მიოცობისა, ირბობდა სახეობის სიტყვის ტტ-ყვის და ცე ვიფიცი უნდა. მერე ტყავს გაიფიცივდა, ისე რომ არჩილი ვიწებ ვაგებოდა და ისე ეწებებია, როგორც ახლა სწებენ. ჩემს იმვე მეგობარბიმი ვიწებოდი, მაგრამ არც კი შეუხებია, რომ ტყავს გაიფიცივდა, ვიწებოდა, რომ არც მას-სულე. ვაგაბიწებდა, რომ იყო ერთი ტყავს, ჰქონდა პატარა ფეხები და გრძელი წვედები, ცეცხა ჩიობს კაგა და ოდნავ დაბი თრფობი ჰქონდა; უცნადა, რომ წვიბითაღ დღეს, აღმობინა, მერე კი მას ვიფიცი დაფაფობობისა და მითხრა... უწებებოდა... თორის რადაც ვიწებოდა, ღობისა ფეხობ წარბობის. ხელი დამწყობდა, რომ მის დღევანე წარბობის ტყავს, წარბობის ის, ვიწებდა ხევიტს დღევანე სამ-ღურბებს და ვინ იტნებს მისცეცხა.

და მე, ისევ რომ ჩაგულობოვად მითხრა, ვიდრე დღვა-ტტყვები ტყავს და ვერ ვაქყვინებოდა მასმინდობის, არის პატარა, პატარა ტტყვობები თუ სისარული, რომელც წვიბის დროს არ ეგაბსწიბოს თავს, როგორც ჯაყავადივით გაბრუნდა არ ტტყვობ შეზობობობის მერხვებ; სადაც უკუწებოდა ვეცხობობა, არ ვაგუგებოდა, მაგრამ მუხლს თუ ნაგაბრუნევი კოჩასბროლი წვიბა წამოგა და აფუცინებოდა მიწა ფეხსე დობობობივით დაფეხვება, ვაგა-სწენდება და უმტყვინებულად გბაგობო.

— მავლობას არ მტყვინათ, მაგრამ... სულ დღევანე-ღობობობი, წვიბით, წვიბით! — და თვითონვე შეზრუნდა წყავსადაც.

— ტყავს, აქ მთლას ცხობობობ? — ვიკითხე მე, რადგან არჩილიც არ აბიბრებდა მის თრფინად მითხრობისათვის საბიტტყვობას.

— ახლოს.

— მოს, არჩილის ახლი მეზობული ხარ!

— ახლოს, — დაასწორა არჩილმა, — აი, ბიძამეგობის სახეს უნდა.

— გადმოვიდეს ამ საღობას... — მე ისე ვაბიბობდი, სტუმარს სტუმარს პატობებოდა...

— ტყავს ჩემსას რა დაპატობებო უნდა! მე რა დაპატობებო ხინდა! — გაბიბობა ტყავსაც და ტალახში ამბიბრებელი პატარა ფეხი ასწია მხიბობის გასაძლელივდა. ჩვენ ორგანე ერთად დაფინაბოეს ეს ფეხი და მთლად ხევიტ მიჩურღი სეული კაგა.

ტყავს მიჩივობა, ჩვენ ვიფიცი და მის თიფობზე მიჩურღი, გაქურდული ჩიობს კაგას თრფის არ გამოიფიციბო.

წამოწოდებულმა თითქმის სისურამ პრეტორის თანაშემწეს მიიღო. ავადი შენაობა. წინაგა შენაობა შე არ მომიკლავს, უფროსი...

— ვიცი! — მამინე მოკირი მიავსა სიტყვა ივანე ქობულაშვილმა, — ნოდარ გერგავილი ვიყავ მალაშა, ღამაღამა კაცს მკლავდა.

— ახი ბერიაშვილის მკვლელობის განმარტავს ხე...

— სხე ავადი შესამდგელია!

— სხე ავადი მამაჩინა არც არასოდეს მტრობა მქონია და არც უნდადი მომხდობა რილისმ...

— ვიცი, სისურამ, უწინადაც უკვლადი კარგად ვიცი, მე მხოლოდ იმის გაგება მიღია, თუ ვინ და რატომ მკლავდა თოდი ბერიაშვილს.

— ღამა ექნებოდა რაიმე მარტო და იმდენი ესრადვე ითხოვდა... უმხრედ მე ჭერ არავს არ გამოვინა, რომ სასიყვარულო ასე მამაჩინად გაემტობინათ თავივინო...

— მაინც, რა მარტო ექნებოდა, სისურამ!

— ის მარტო ექნებოდა რაიმე...

— თქვი...

— ახი რა ვიცი რა მარტო ექნებოდა...

— უკვლადი ისევ თავიდან დავუყვინო, არა! — პრეტორის თანაშემწე ქობულს თვლით დააკვირდა პატიარმა, — ახი უკვე ჩამდგირები ვიხიარე, რომ ღვინე მართლმადიდებელს უკვლადი გარკვეულ დახმარებას იტყვით იმ ადამიანებს მამარა, რომლებს ვუღვრავდილე დიარებენ თავიდან დანაშაულს... ვითარე თუ არა?

— მითარა, უფროსი... მითარა...

— მოვა, თუ ვითარა, აღვიც ახლა და, რაც კი რამე იყო, თავიდან ბოლომდე გავსაზღვრებ მომივიცი...

— თავიდან ბოლომდე ახი რა მავს სათქმელი და მითარა... რაცა ნოდარ მარტო დიდაც და სოფლისმდე გამორიგდა, ვაზუ მხოლოდ ერთი მამის დანაშაუდ მავსაქარა...

— რისი დანაშაუდ მამარა ვაზუ?

— იმის დანაშაუდ მავსაქარა, რომ მეორე მამარს ვივად ახლაყო, უკვლადი კაცი თავპირისმტარეით გარბოდა სოფლისკენ...

— ახლი ნოდარის მკვლელო ექნებოდა, არა?

— ახი, უფროსი...

— ახი კარგად დავფიქრე, სისურამ, ის მალაშა მალაშა უწურო კაცი იყენს ცოტა მანც ჩამოგავდა ბერიაშვილის მკვლელებს?

— პატიარა ჩავფიქრე, ღრმა წაფთხე ვაგალო პრეტორის თანაშემწეს მიერ მკვლელებს პატიარისა და მერე უაღრესის მკვლელებს რამდენიმე ვიქნაო თავი.

— არა; ის კაცი უაღრესის მკვლელო არც უყოფილა!

— კეთილი და პატიოსანი ახლა ის მითარა, ვინ იყო ის ახლაყო, მუშაობდადი კაცი, რომელიც ასე თავპირისმტარეით გამორიგდა სოფლისკენ?

— ვინ იყო და... ახი ვინ უნდა უყოფილიყო... არ, ის იყო...

— თქვი, სისურამ!

— ის იყო-მეტივი, ჭარიდან რომ დილა-გარმინით ჩამოვიდა ახი მანც სოფელში...

— იტყვი თუ არა?

— ახი ვინცე და ვავათავი: ვანას გერი იყო-მეტივი, ვივლადი ვინას მამე, ტოლას რომ ეწინასა სახლში...

ანონიმური წერილი

ერაოდესი მტოვი, რაც დაპატარებულმა ტოლკამ თავის დასაცავად ჩამოაყენა, იყო ის, რომ თიბერუს სისურამ თიბერს მან დუხსაფუზო ზღავ სწავიდა ცოლს, რაღაც ვაგურეცილი პირად და მტრობით ცდომილად ნოდარ ბერიაშვილის მკვლელობის საქმეს ჩავიარა იგი.

ტოლკას დაპატარებულმა ჩამდინე დღის შემდეგ პრეტორის თანაშემწეს ქვარლის ჩაბრუნელო მიიღოთიდან ვაგურეცილი ქვარლის ვაგურეცილი დავითოვან მამარა ჩაბრუნელო დავითოვან მამარა ჩაბრუნელო ვაგურეცილი.

ქვარლის ის ნადირი დანკირი დანკირი ბარათი აღმოჩნდა. ტოლკა ცდომილად ეს ბარათი დარბებითი საპატაროვან სახელმწიფო ვაგურეცილი ვაგურეცილი.

წერილი სულ ჩამდინე მტრობინაგან შედგებოდა; არ შეზინედი, მე მაგინ ვინცე ბოლომდე. ავურის ქარანაში ტუვიანი და დამბას მკვლელებს შენახული, სანკარად მომხილო და სხვა ადამიანებს შენახე, რომ ვინცე იმისთვის თავის წინასა ბერიაშვილის მკვლელებს ვინცე ზუგას ზურგითი უწავიდა, მაგინ როგორც მითარისად ნათლად ჩანდა, ის ბარათი დავითოვან მამარის სახელზე მანც უნდა უყოფილიყო დანკირი.

საინგნოლო დავითოვანი თიბერუს სისურამ მალე მოვლბოლო ვახვა ცდომილად, რომ ბერიაშვილის მკვლელობის დამს დანკირების თიბერუსთან დასაჯებას იტყვად ზუგას ზურგითი მკვლელებს.

პრეტორის თანაშემწის ემვატრად ვაგურეცილი ჩამდინე შეიბების შეიბები პატიარის იმის, გახსენებას მითარსა, რომ მკვლელობის ადამიანე ტოლკასთან და ზურგითი ენად მათი თანასაფილელო ოთარ ოთარისა მკვლელობის ვაგურეცილი.

სისურამის აღიარება, რა თქმა უნდა, ჭარ კიდევ არ ნინადე იმას, რომ სანივე ექვემდებარელო პრეტორის ნამდვილოდ დანაშაუდ იყო და რაიმე მინარელობა მქონდა მიღებოლო ნოდარ ბერიაშვილის მკვლელობაში.

ამ ბრალდების დასაბუთებოლო, უპირატესოდ უნდადეს, სანკარად იყო ნინადე პატიარის უკვლელო მასალებს არჩებობა, რომელია საბუთებულე შესამდგელი იქნებოდა მათი დანაშაულის დადგენა.

ივანე ქობულაშვილმა დავითოვანებულ ჰადარა ავურის ქარანის ჩანკა, ცულობდებო მინის მუხლადილე, წერილი მინარეცილი ავურეცილი ვაგურეცილი და დანაშაუდ ვაგურეცილი, რამდენიმე დანაშაუდ პატიარისა ნინების გახსენება, რომლებიც არავითარ მამიბილები და სანკარად მასალა არ აღმოჩნდა.

პატიარები ერთხილდ უაგურეცილი ნოდარ ბერიაშვილის მკვლელობაში მინარეცილობის მიღების როგორც ტოლკა არწმუნებოდა, აღნარეცილი წერილი მან მხოლოდ იმდენი ვაგურეცილი, რომ ვაგურეცილი შესამდგელი თუ არა, დარბებითი საპატაროვანდ ჩაბრუნების სახელმწიფო ვახვა ვაგურეცილი.

ზურგას ზურგითი დავითოვანი მითოხვად სანკარად დავითოვანი მოწმეები, ამ მოწმეების თიბერუს უნდა დავაბტურებინათ, რომ მას არავითარი კავშირი და ახლო ურთიერთობა არ მქონია არც მკვლელო ნოდარ ბერიაშვილთან და არც ტოლკასთან.

ერთავრებითი პატიარა ოთარ ოთარისა მკვლელო იყო, რომელიც რაღაც დამტროხობა აღმანივი იცეცილად თვარებს და არეულ მასალებს იმდენად პრეტორის თანაშემწის შეიბებისგან.

... ძიება ისევე დავსრულებულა ვაგურეცილი და ჩაბრუნება. მოწმეების ჩვენებს, პატიარისა მონ. ქანკელო დავითოვანსა და ერთხივითი დამპირების ცვლად არავითარი შედეგი არ მოქმინდა. ღამა კიდევ დღამას ვაგურეცილი ვაგურეცილი მდგომარეობა, რომ უვარდითი ჩაბრუნების პრეტორის თანაშემწეს ერთ დღეს თიბერისად დავითოვანი პატიარე არ მიიღო. პატიარე არჩებოლი პრეტორის სახელზე სახელმწიფო ვაგურეცილი ანონიმური წერილი იყო.

სანკარავილის სსრ უნდადესი სასამართლოდან ვაგურეცილი ანონიმურსა წერილსა, რომელიც ივანე ქობულაშვილის თიბერუს არჩებოვან ბერიაშვილის, რომ უვარდითი ჩაბრუნების პრეტორის თანაშემწეს ერთ დღეს თიბერისად დავითოვანი პატიარე არ მიიღო. პატიარე არჩებოლი პრეტორის სახელზე სახელმწიფო ვაგურეცილი ანონიმური წერილი იყო.

(დასასრული იქნება)

მეგობრული ინტელიგენცია

მეგობრული ინტელიგენცია

თეატრითი მოსოლო სახლოდ ვარ, და ვილი დარს მავს სახელის: გულას სახელო სახლოდა სახვა, შავ ქორილი მარტოვებს.

— მისხენი, სინალოს ჩაინდე! მტრობითა უწელო ვსრატოვებს.

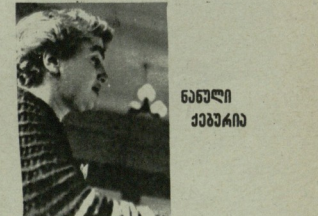
— კვეცი, არავინ დანადლო, მთე მამეც ბრენილის ურჩხულებს!

— მთე და დამოცა მველოვად, ბეწვედა ჭილიდა სიცოცხლე, — სასოლოდის უხვლოდ მვეწენება, ჭარ კიდევ პაწა ხანს მძილოვებს.

— ჩაწოხა ვედადარ, რა დროსა, — ბრძოლაში ვეწვივითი ჩაბი, უტევირო თვლეითი აბაროსან დადებინენ სინალოს მავსი.

— მამარებს სინალოს პატიარე მაგ შენი თიბერისა დუგარი, ველოვითა არჩებებს მავანდე ჩაბი ხსენს მვეცილო დამპირა.

— გინამს მუტოვებს... სათაო... დამხმარა მვეცილოდ სინალოს დასაშალოდ მწეცილოდ იმეობა ცხრა-თვლე მწეცილოდ იმეობა ვარბოდა შიბი კოვი ვაგურეცილი და ლოცავდ აღმობიდა და მლოდა სიცოცხლის მკვლელობა — გელოვითი მარდოვან მადლოდა

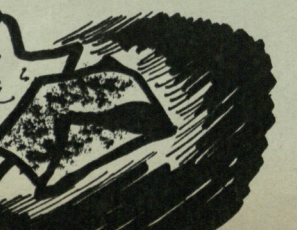
ნანალი კეპარი

მე ვინ ვიყავრბრა, ვაპითაო!

შენ უკვლად დილით თავლიწე ვაგურეცილი, შენ ვაგურეცილი გულას სოხუცი, შენ თოთოვითი დილადავებს არც ერთ აღმართზე არ წამოხულებ...

შენ არ ჩავიდებო მწეცილოდ ზღავობა მსგავად წყაროთა, სხვაგვად იათა, შენ რომ მოუვრელოდ მავსილებს ვაგურეცილი, ვეწვიდა, ამ ქვეყნად როგორ იმთა.

შენ მთხვად სინალოდ, მოხვად სინალოდ არც ერთ მღელე, შენ არ დავითო, შენ ხარ დილიდა, შენ ხარ სინალოდ, მე შენ მავსაქარა, ავამაიო!

ნანი
კილასონია

ლილია
ერაძე

საღამოებზე ამირის ქარი

საღამოებზე ამირის ქარი,
შენა თუ
მგენი
სულერთი არი:
ვერ ვაღებ ქობის პრიალა კარებს,
ვერ ვაშვავს ჩემი ბიჭუნა ვარეთ.

ზედ ქობის თავზე
ანათებს მთვარე,
თეთრი ეცენები
გვიღია მთვარე...

საღამოებზე ამირის ქარი,
სადღაც, თბილისში
ღვინის ქმარი,
ვინ იცის, ქმართან
ღვინის ქალაც,
ეს ახლა ჩემთვის სულერთი არი:

ჩემი შეიღოვო
ხომ ჩემთან არი
საღამოებზე ამირის ქარი
და მთელად ღამე პრიალებს კარი...

ჩემი პირი შენე

არ მინახიხარ,
ნეტაც, დღი ხანი გავიდა?
შორსა ხარ ახლა,
მენტატრები და სურვილს ვმალავ.
მარტო ვარ
და ფრტვს უსასრულოდ
ვწევებ თავიდან,
ჩამოვი მალე,
მთაში უფლავ სჯობია განა?
ჩამოდი,
თორემ დაგმავგავს გულთ
ნადვარდობს.
ლუ მენტატრები
ეს ისევე შენი ბრალია,
და სიყვარულაც
უნდნობით უფრო ამღერდა,
სიშორე ტრულობას ამღორტებს
თურამე ძალიან.

მარტო ვარ
და ფრტვს უსასრულოდ
ვწევებ თავიდან,
ამ მარტობას
ქებენ მალე მთედის ხოლო.
არ მინახიხარ,
ნეტაც, დღი ხანი გავიდა?
ერთი დღე მხოლოდ!

ლილია
სვილიძე

თენახეთს რა დაძაპუნყებს

გამაჩრახა ზღაღო, ცაო,
გამაჩრახა ამ მთას, იმ მთას...
სტუმაროვით წუ მიმიღებო —
შე აქ ბეჭი ლექსი მთავრებს.

შე აქ ბეჭი დარს დაგწრიხივარ,
შუადღის და დღის სისხას...
აფხაზეთს რა დამავიწყებს —
ჩაღიხისის წყალო მისვას.

აფხაზეთო, აფხაზეთო...
მწაანეთო, ზღაღიეთო...
გახსოვთ? თქვენთან კერა მქონდა —
მაწაწინა ციცილი მენო.

კარგე გეოო ის დრო, როცა,
ჩემი ბეჭი მთვარე ასეთ ღამესა:
— ბუღაღო! რა გააჩერებს,
ჩივი უნდა გავიარდებო.

ეს, გავრინდნენ მართლა წლები,
და ის ტრულობაც ჩემი, მწედი...
ღარჩა მხოლოდ ცინარტუღია,
ჩემი აცვის გადამწრევი.

მაგორღებოთ მალეზეო და
კეთილსინო ცაღაჭრიღოლო,
ცეთიღმდამა მთხოვრებო,
აფხაზეთის ლილო-ჭრილოვო

მაგორღებოთ ქენის ბენო,
უფრავანო, მზავ და სურგო...
ჩემი ლექვის სათავადო და
სიფაქედის დახასრუღო!

ლილია
ნუსუბაძე

სურეჭერი...

გულს მისარებდა სიცივე წამირის
და მთელბევიო ფანტელს ვებრძოდ,
წაწვას რბევიო და თეთრი ბაღითი
თოვლი მანჩრობდნენ გზაზე ხიბევი.

ახლაც თოვს. მიწას ფიქვები მარდნის,
გაიშრობდნენ მკერდში დუქსებმა,
გული რატომღაც მცხებდა დარტო,
გული რატომღაც ფიქვით მესხებო.

ბუღისბირა ახლა ჩივი აღარ ზის,
ჩამობარდნილო დგანან ფიქვები.
ვხუდავ, კისკისებს ვცავი ღამეზე,
გუნდებს ისტარან ციცილი ხიბევი.

მაგორღებოთ, თითქმის დავმარცხდი ომში,
ახა, რაღა დანახარავი,
მეც სათამაშოდ გამოვიღე თოვდში,
გუნდნას ახ მესტრის მაინც არავინ.

გულდაღავეტილო ვრჩები ისევე,
დამტარებოთ ეწი სიღრრის.
მეო, ხიბევიო, გუნდა მესროლოდ,
თორემ დამახრჩობს შინა სიბერისი.

მეგობრებო ჩემო

დილაადრია ვუმღერებ მუდელს:
პაპა აპარცას,
ვინას,
შანშეს,
ცოტნეს და
ლევას,
შემოწმანებს კერითი ბედი,
დილაადრია შე მათ ვუმღერებ.

გულდაღიღილოდ,
ანთებულო თვალბედი მუდამ,
დგანან ციცილიან და გასცქერიაან
სივრცეს ქარიაანს,

და დამაშვალნი იღიმიებან,
ისე კეთილად იღიმიებან,
როცა მიღვდისკენ მიიჭქარიაან,
რკინის ახლა და რკინის ღვინიაან.

წადით მინდორში, რკინის ხარბო,
სოხვეულო, გუგულს მიუგდო უკრო,
— კადე ცელო და ვარდი ფიხე...
ახე მოგვამის ვაგულო მთისველს,

ახე მოგვამის მუდელეო მთისველს,
მიწის მუშაო,
მუღამ კეთილად იხსენებო —
დიღებულო სახელი ესე...

დილაადრია ვუმღერებ მუდელს,
თბილი კერითი შემოგვინახებს
ამდენ ხალხს ბედი,
და, საკენე მათი,
ნუნცე უფილოდის ნურსაღდეს,
სიმღერა გედს,
რამეთუ ისეც ცოცხალია
ზედაწის ქედი,

რამეთუ ისეც ცოცხალია სიმღერა
ესე
— კადე ცელო და ვარდი ფიხე...
...დილაადრია ვუმღერებ მუდელს.

ლილია
კოსტავაძე

მეგობრებო

კადე რამდენჯერ მომიხვალ
ტრუფად შეჩვეულო წავსებულო;
ახა, უწმინდ ვით გავცელო
ახერ არ მოგინახულო,
მაგ წუშის თვალთან წამწამი
ხომ უნდა დამიფახულო,
ვარდის ფურცლებს მანდილო
ბეჭებსზე წამოხახურო,
შენ სიყვარულში მომალე და
მეწაენ ხვერდი დამსტრო.
ახერ რამ უნდა დამცილოდ;
დარდობსან ისე ვახუდებო;
შენ ისეც წარჩი მომიხვალ,
შე კე თამათიო დაგხუდებო.

ჩემი პირი შენე

მეხადური.

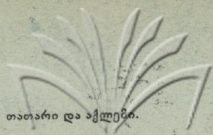
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ვლების ქალი ხეშვებით წყალზე მიდის.

ფიზოსკანაშვილი

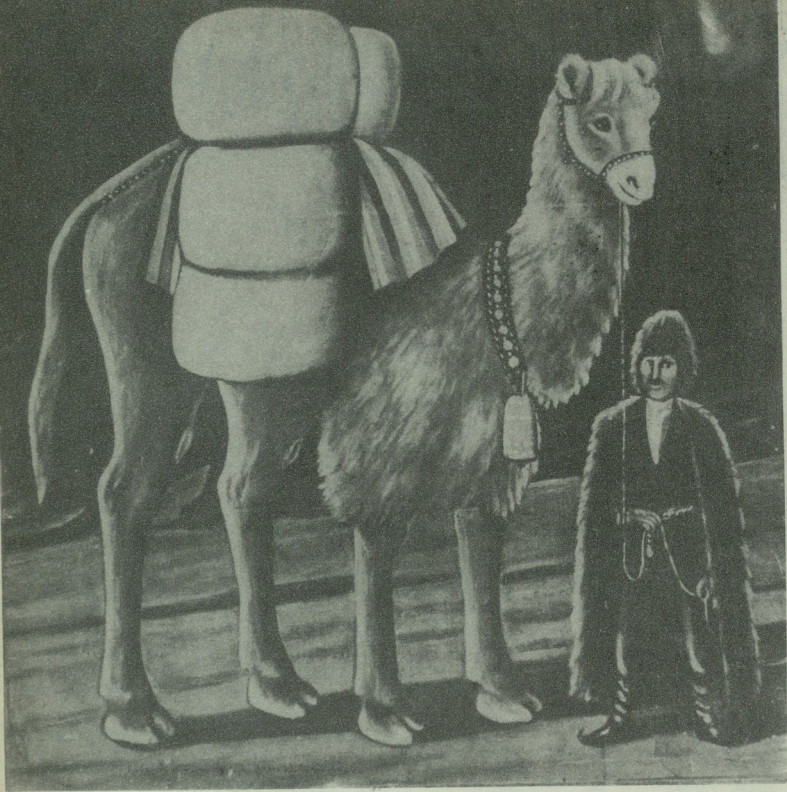
სამი თავლის ჭეიფი.

თავარი და პაღური.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ქეიფი მებაღენე დათიკო ზემელთან.

უშვილო მილიონერი და ბავშვებიანი დარიბი ქალი.

ყაჩაღები საძარცველად მიდიან.

ა ბ რ ა.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

მდინარე ლეხუმის ხეობაში.

როგორც ვთქვითვის, იმ დღესაც მოხუცი მონადირე მიხეილ ჩუბუაშვილი შოთხისკენ ავიწკარავდა. მდინარე ლეხუმის სახავეს რომ მიადგინა, მიწაზე რაღაც მშაქნიჩავი ქვეში შეამჩნია.

მონადირემ ერთი მთავანი ხელში აიღო და უარადღებინა შევადაფერია.

— ნება რა უნდა იყო? — გაფიქრა მან, — მიიღე წავიდეს და ურჩაშო მცოდნე ხალხს ვაჩვენებ. ურჩავედნა ბევრი ატრიალეს ხელში უცნაური, წითელი კისტაქლისხეური ქვეში, მაგრამ ვერაფერი გაუფეს მათ.

მონადირის მიერ ნაპოვნი ქვა ჯერ ამბროლოურში, ხალაო შეუდგეს თბილისში გადავანეს.

გავიდა რამდენიმე თვე. მიუღიდენდელად ქალაქიდან მოვიდა სახანძროლო ცნობა: ნაპოვნი მინერალი აღმოჩნდა უძვირფასესი ქიმიური მადანი — დარიშხანი, რომელსაც მრავალი წლის განმავლობაში უშედეგოდ ეძებდნენ გეოლოგები მთელი საბჭოთა კავშირის ტერიტორიაზე.

— და აი, ლეხუმის მთებში აუვაუნდნენ ტრაქტორები, ბუდელოურები, გაიშა მღერო აფეთქების ხმები, ახლად აღმოჩენილი დარიშხანის სახადოებამდე წავის გაეყვანა დაიწყეს.

დარიშხანი აუცილებელ საჭიროებას წარმოადგენდა ზვენი ქვეშისათვის, ამიტომ, ვიდრე ვისი შეენებლობა დამთავრდებოდა, მადანი გადმოქინდათ უწერი ზღუდებით, რომლებზეც ნიკოლაქნიძეა მდინარე ლეხუმის დამაქ ხეობაში.

ახლა ამ ადგილებს ვეღარ იტყობა: მანამდე მიუვალო მთებში გაშენდა ტექნიკის უყანსენლო სიტყვით აღუქრავილი ლეხუმის დარიშხანის მადარი — რაქვის საშიო-მეტალოურგული კომბინატის პირში. რაქვსაც ამ კომბინატის დირექტორთან, ლევან გელოვანთან შევადი. იქ ასეთი სურათი დაჯინახეთ: დირექტორი მოავარ იხეინენ მინავო უგრებედიქსთან ერთად ტელევიზორის განათებულ ცერანთან იქდა. ცერანზე მოიანდნენ თეორიალთათვის კაცები და ქალები, რომლებიც შეუშობდნენ რიგული ამარატორი აპერატორი უარაზარ საექტორებში.

— ეს ზვენი კომბინატის ტელეტექორთან გახდა. — აჯისთან დირექტორმა, — ეველო საექტორში დაუენებებოდა საჭარმო ტელევიზიის მეტარი, რაც საშუალებას ვაძლავს სატელევიზიო სახისბეტერი პუნქტოვან თვალუერი ვადენით კომბინატის ეველო საექტორს და უნის მუშაობას, ოპერატორულად უხელმძღვანელოთ საჭარმო პროცესებს.

აი შეხედეთ, ეს დარიშხანის პრეპარატების სამაქროა. პრეპარატი შვადლება თეორი დარიშხანისაგან, რომელსაც წარმოადგენს ბიოტის კიბორჩხელეულის პრეპარატი და ურადღებინა სარბისა მინის დასამზადებლად და აქრუდექ მინავარ შვამქიკატის სოფლის მეურნეობის ბავენებლის წინააღმდეგ. ანამად კომბინატი უშვებს შვიდ სხვადასხვა ხანის პრეპარატს, რომლებსაც წარმოებით ითენენენ წერილდება საქონლისა და ფრინველთა ნაწლავების დაავადების სამკურნალოდ.

კომბინატის კოლექტივი შეუშობას ვანავარბის ახალი პრეპარატების გამოშვებისათვის, რომლის რაოდენობა მამდე ვარგდება. ამ პრეპარატების უმრავლესობის ავტორია სოფლის მეურნეობის მეცნიერებათა კანდიდატი ივანე ქუხაბია.

ჩვენს საშიო-მეტალოურგული კომბინატის უველო-ზე სასახუსხმებლო უბანია განსაკუთრებულ სწინდის ლითონისბერი დარიშხანის სამაქრი.

სანებერგამატარების ნედლეულის წარმოების ათვისებში, — ამბობს კომბინატის დირექტორი ლევან გელოვანი, — ზვენი დიდი დამაზარება ვაგეოწო მისკლის ორბა სახელმწიფო კალეფიისა ინსტიტუტმა: საშიო-ქიმიური ნედლეულსა და ოველიო ლითონების ინსტიტუტმა.

სამუთოა კავშირის მრავალ კოესზე იცნობენ ურავის კომბინატის პროდუქციის. აქ, მრავალ შეკვეთას იღებენ შვა პროდუქტის ვასავანად იტალიაში, საერანეთში, პოლონეთში, იტალიაში, სენსოლოვანში და საზღვარგარეთის სხვა ქვეყნებში. კომბინატისათვის დიდი საამუთია, რომ ქართული ნახებერგამატარების ნედლეული, რომელიც განქოქმულია მთელ მსოფლიოში, წარმოებით მსარდება ზვენი ქვეშის მრეწველობას.

სეს ითვა მონადირემ კლეფი მარადილ შეხანიშხავი მანქანერი. რთი ჩამოუვავადება ის რთევილ ვენებავი სხვა ვანს!

სიმონე კილაძე

ოთხმოცდახუთი წლის ურაველი მონადირე მიხეილ ჩუბუაშვილი.

ჩვენა

ფოტო ს. კილაძის

საქმნი კენი

სამაქროების უფროსი ასანთ მოისურავილო, კომბინატის დირექტორი ლევან გელოვანი და მთავარი ინჟინერი მინავო უგრებედიკი სატელევიზიო სახისბეტერი პუნქტოვან თვალუერი ვადენენენ სამაქროების მუშაობას.

ციის გამოცდის საქმეში. ეს დიდი შინა-პარტიი იქნება ქართველთათვის".
მოულოდნელი ახლა პირტ ი. გრიშა-შვილი:

„რუბინს კარგი ხელისა აქვს — ფორტ-ლორდოლობა. მის ცასადგარ ამრუბო მს ახალზე მტერ ნებადევი და ფორტ-ლორდო, რას გამოხატავს საქართველოს შიგნით ისტორიის და თანამედროვე თხი-ლის, რიანაშვილისა და ერასკოვის შემ-დეგ ჩვენ ისტორიის არ ამხდის ასეთი განძი, ვაჟმარტო ამ დიდალთის შემწე-ველს, ჩვენს რუბინს“.

პოტი არ ამბობს რას:
„ჩემდ სამურს, მტედ კარგი საქმე უკეთესა უწოდებ, ათელი წლებს გან-მსვლილობა ჩვენს ვერსილტს რუბინს დასვლიდა. ეს აღმთი უთოდ უნდა გამოი-ღეს მათიშვილი ტიარით, როგორც ქარ-თელ, ისე რუსულ და უკრაინულ იგი დიდ სამხატურს გაუქმეს არა მარტო ჩვენს ხალხს, არამედ ჩვენს უცხო ტახტურხალს,

ალ, სიხვა

მიმარეს სტამბოლს, სადგ რუბინს ამო-აქრობისა ისწავლა. 1915 წელს, პირ-ველი მსოფლიო ომის დროს, რ. აკოფო-ვი კარში გამოვიდა, იქიდან დაბრუნების შემდეგ ის ცხოვრობს ახალციხეში. 1922 წელს ისევ თბილისში გახლავდა, ამბობს, დამ ის ვიტყვითი ქაღვას სხელს ფორტ-ლორდოლისა. მისი ნაშეუქრების გამოცე-ნა უკეთესა არა მარტო ამერიკუკასიის ქა-ლაქებში და სოფლებში, არამედ რუსეთ-ში და საზღვარგარეთაც. რ. აკოფოვის ფორტურაფი, რომლებიც მასწავ-ლებლა საქართველოს სოციალდემტრ მშე-ნებლობას, იუ საწინაა ინტელისი, საგრა-ნეკიში, ესამბოში და სხვაგან. აი, რას წერს 1934 წელს პარიზშიდ მენდიკა-ბატბტის ხარტაო რენე რეი:

„პროფესორო აბაშაძე!
მადლობას ვთხოვთ ფორტურაფის გამოცენათობის, რომლებს უკრო მტერ-ფასია, ვიდრე წერილი. ფორტურაფი ცი-ცხელი საშუთა საბჭოთა კავშირის დიდი მიწუვებისა. უნდა მოვილოთი თქვე-ნი შესანიშნავი ფორტურაფის გამოცენებე, რომელი დივერსორა ფრანგი ხალხისა-რის ფართოდ გაქრული საბჭოთა ქვერის დიდი წამაბებებე“.

აკეი წერილსმ რ. აკოფოვი დებულობს. და არა მარტო საფრანგეთიდან, არამედ ვეროის სხვა ქვეყნიდანაც.

რ. აკოფოვის ფორტურაფებში ინახება მრავალ საიტტრქო მასალა სამართლი იმისა და კავკასიის დივერს მესახე, არ ყოლიდა არც ერთი მნიშვნელოვანი გამარ-ჯება ჩვენი ხალხისა, რომ რუბინს ის ფორტურაფი არ აღიქვამის. ამას გარდა, მის ფორტურაფებში დიდი ადილი უკე-რავს ძველი საქართველოსა და ძველი იმთილისი ანამდელ ფორტურაფებზეც. მას გადადებული აქვს რამდენიმე აქილი ძველი ქართული ფრესკა, ისტო-რიული ძეგლები, სახეობი ხელოვნების ნიმუშები, ჭეის ხანის იარაღი, ანტიკური ციქქება და ფეოდალური ციქქის იარაღ და სხე.

რუბინს აკოფოვი თავისი მიმდევრობით აფრთხილს ამ დიდ საქმეს, მასვე თავის დროზე ემასურებოდენ აღფრანდურ ოც-ნიანხელი და დიბიტრი ერასკოვი; რო-გორც ვიცით, აღფრანდურ რიანაშვილმა იმსჯაურას მთელი ამერიკუკასიისაში და გა-დაილი მრავალი ისტორიული, უნიკალური ძველი, შემდგენ მასწავლ დიდი მნიშვნელობის მტერ შიორიკო გამოცენას.

უპირჩესი ფორტურაფი

თბილისში, საიანოვას ქუჩაზე, შეიქ-მნებდა ნიშნობი ცხოვრობს ხანდაზმული კაცი — რუბინს აკოფოვი, რომელსაც თავი-ისი მინა ზეზუნდს უკვლევა. მისი უფი-დრტო კოლექცია უკვე სასმადლ არის ენი-ხილი არა მარტო ჩვენში, არამედ სასწ-ვარგაყოფიც.
აი რას ამბობდა ამ კოლექციის მნიშ-ვნელობასე აკად. კორნელი კეკელიძე:
„რუბინს აკოფოვის შიერ შეკრებილი კოლექცია ძვირფასი მასალა ძველი და ნაწილობრივ ახალი საქართველოსი. მისი შევინერული ღირებულება მტახედ ვაგრ-ძელდა, რამდენადაც ის თავისებური ძეგ-ლებსა თავის დროს ერამაყოფისა და რი-ანაშვილის შიერ გაქრული შრომისა. ის სკოლებში დიდ გამოყენების პიპოებს. საქართველოს მუხაფრების ორგანიზაციებმა დახმარება გაუთორს ატტორს ამ კოლექ-

რიმდებები ახლა მთლიანს ყველა კუბი-ხიდან მოისწრაფიან ჩვენს სამშობლის გასაღწიხობა“.

ამ დღეებში ჩვენ მას მინაზე ვესტუმ-რეთ.

ფრის თავისი გაუტანია, რუბინს ძვე-ლურნი სიმარტევი ვეღარ მოვალს, რისე თავისუფლედ ადილი საღვთის სასურ-ველებე და საფიფათი სიბედებებე, რომ იქიდან გასაღვბი ოსიგნისათვის ვეფ-ლასე კარგი ფიფათი შიფება და შიორე დღეს გასუთის, თე უწინაღობ მეთიველი გაუბრებობისა. მარტამ სრული მონა მსაუ-კეთა ოსტატო, მას ძველებზედ შეუძლია მთელი საათობით, მთელი დამბობის ოქ-ცობის, ოღონდ უკროთი კარგი გამოცემები, ძველრ ვეფესქს მიმარტო.

რუბინს ვიკრილი. თბილისში 1909 წელს მამოთულა. მანინ ის თორბეტი წელს მტეი იყო; ახლობლებსა შეიორდად

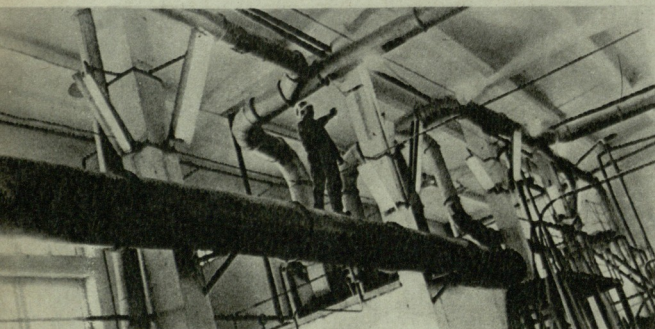
ეს დიდი პატრიოტი თავისი ფორტურაფი-ტო ხელს უკრებდა კავკასიის უკრობის მტეიოდ დახლებს და უწინაშეაფ-ნობას. მისმა ფორტურაფის მრავალი ისტო-რიული ძველი აღებულა და ერის ისტო-რიისა შეფრინება, ისე როგორც ჩვენმა ძველმა კულტურებმა განაწილეს ძველი ფორტურული ძეგლები და მონაშასა წადაღებინეს.

რუბინს აკოფოვის კარგადიერის სა-ბჭოთისაგანის უსთოდ დიდი საქმე გაა-კეთა; მან თავისი ფორტურაფიდან შედ-ვინა გრებულ, საქართველოს ისტორიის ალბომი, რომელი თავისი მინაშათი და თვალმართებით მტეიფასია არა მარტო ახალციხის ფორტოლობისათვის, არამედ ყველა იმისათვის, ვისაც წარ-ტყმის საქართველოს მთელი არტე-ული მისი განუწყობებელი ისტორიული ძეგლებით.

რუბინს აკოფოვის ფორტურაფი ნამდ-ვილი მატარანა ფორტურაფიდან საქმე-დელი ძველი საქართველოსი და გან-ხლებული, სვედებული საბჭოთა ტრანს-პოლისა; ეს არტევი გამოდგება ყველას, ვისაც სურს შეიწყოლოს ჩვენი შორეული და ახლი წარსული, ახალი საქარეული — სამართლი იმის ცნობილი გამოცე-და მსოფლიოში მშენებლობის დღეები.

Handwritten note in Georgian script, dated 1967, 12.

1967, 12

დარიშხანის პრეპარატების საამქროში.

განსაკუთრებული სიწმინდის ლითონ-ური დარიშხანის საამქროს ცვლის უცრო-სი ამოორ დგალი და მჭარამტე ხელი ში-ქიანული ამოწმებენ შაა პრედექციას.

საქართველო

ბრიტოლ ახაზიმის ისტორიული როლანი

მოხელთა მცირეობისა შუგარი დაშპირ პირველი 1280 წელს შეტვილა საქართველოს და ქართველები წამდე უსუსველი შედარება სახელ და დამარცხდა.

მთლილ მათე ქაალ-ღინის მითე კავადელი ეს პატარაილი უსუსველი თავის მეთურხელი შტრის წინააღმდეგ კოალიციის შექმნასა დასახელთა თავის დურეობით და არინად მოუღლებული მეტონილი ქვეყნის გაერთიანებას გერავდელ.

დღევანდელ ხვარაზმის ასეი პოლიტიკური გეი და ინტერესები და ხელეორდენ დამოუკიდებლობის ამ ქვეყნისა, რომელაც მოსოლილი დიდი მინდოვლი გრავალი შივარდი ქვეყნისა და ვერ შეტვილა, ამ მის არსი წესიერად ვერ გაქვეყდოვდენ, არს ვამაც სრული განკერძობილი დაჩინება ამოხსნიდენ.

სხვა გამოსავალი რომ არ დარჩენილა, ანტიინფორმალური მალის დავროების ქაალ-ღინის მცირე დროს, სახელდებულად ახმედ გრავალი კი ცუდნობისა და მახულები ცდობისა. ასეი პირობებში დაქმნდელი და სავტრისობის მინსახებელი ახლამის ის დროსაც, რომელიც გრამირმუნე ქვეყნისა დარჩენისა, წამდღელი კი დაპირება-გადაცვისას, ხვარაზმელები ლუშის მთედელი ლომი წინ.

ფიციდელი ამომსახლები სხვა სახელმწიფოების ვარად ხვარაზმელები სავტრისობისა ვარაზმა. 1285-დან 1286 წელს, ვინერ ლადღელი ხვარაზმის მონღოლები ამ მინსწენ, რამდენიმე ახმედ კი ვეპე-მია და შექმნისა გაქროდა.

ცოდა ხვარაზმე-ღინის მეტი ამბიციული ქვეყნები ისე დადღელი უნდნ სისხლისაგან, რომ მოხელთა მოსოლილის ვერავითარი ორგანიზაციის წინააღმდეგობა ვერა ვაუწყებს და ახალი მოსოლიის მორიგეობაში მოექცნენ.

ცოდაიუნებელი ხალხის ისტორიული განვითარება არანაირი ატრეცისა ვერც ქვეყნისა დიდდღობის საქართველოს პოლიტიკური ქვეყნისა შუე მთლილ დრავლებში ვერცხება. ქვეჩინარგული და კარბინდღელი კავანდღელი საქართველოს შივარდი დახადება რეუბილი. რადი დაქე მამოლოლიყო.

საუფლისაო, რომ გრ. ახამდის თავისი რომანტიკოსაც ილიდი დაქე უსდობისა; მთი კი ხაზგასხიბი აღუწინებს, რომ XIII საუკუნის პერიოდს ამერიკისილი მოვლენებისა და შედეგისი დიდვად ტრაველიდა ხანა ვერ ქართველი ხალხის ისტორიაში და ამ დროს ისტორიულ მოვლენებსა მამოლოლი სი თავდასხიბელი პოლიტიკური მანევილი, რომელია სიმრედე იუანერ სიცილი-პოლიტიკურ დაჯივითებელი ვინაიფიდაელი „საქართველილი“.

გარეს, ცავისა და მათი თანამდროიკების რომანტიკული, დრამა-დამაინური დღერბით ამტვეთებელი თავდაცვათელი ისტორიული დამარცხება და მადღელი მხატვრის შეუდარებელი ადგილი ვამდოთა ვტრისა XIII საუკუნე-სი პირველი ნაწილის საქართველოს თუ მახულები ანტიკლიტის სოცილი-პოლიტიკური ვითარების ფორმე.

რომისი მისიველი XIII საუკუნის დადვიდასივის საქართველილი დიდადი მოწინებელი ქვეყანა. ისტორიის პაპის „ახალი“ და მისი წინად ვამო-სულბები იწინება. თხილელი შეტვილების თუ პავლი კატების, ვინი მუხამე-რბილი თუ ორბან ორბილების, დღერბი აუთოლიტების თუ მუხამე ოქრო-მეღელბის, ვარგულბების მოღაშეკე უქმის თუ გლობის სისხლთა და გროსოლიდა. შირობი შენდება დიდი თუ უსუსველი საქართველილი საქართვე-ლი კავანდღეობისა, საქართველილი თემატისი პიოზისა, რუსენდის ბრუნველი ვეპანებისა, პავლი კუტის თემატისტორი ქონოვგარა-ისტორიების, საქართველილი გარეს ფრესკების თუ შავის ახალციხელების, და ბოლოს — საქართველილი მუხამე რანდების თუ სავანისის სავტრისობისა-ის ვიჯინდაბილილი მწერებისა.

ურთველიდა ვაქროვდება ქვეყანა მონღოლები სიმრედე და ბრუნველობის დასდღერბისა უსოვარ.

ვარა-აქლი ქვეყანას წინააღმდეგ სერე შეტვილა.

ფიციდელი პირიტიკობის ზედა დენა დროს ტარებას და ლხნს მი-სახლებსა. სინდო ხელისუფლების ბრუნველად მოწინებელი მოხლოდა. დათი აღმსრულებელი და ვირავი მამოლოლი მღობრი პოლიტიკოსი ვაუტე, ამოხნა სახელმწიფო სუბტი და ვამოცდელი რუსენდის ხანგრობი, სათი-რეობი. ქვეყნის მართვა-გამგებლობა ვამოცდელი სიტყვა სავარი და ხა-რეობისა დიდგარბის ფიციდელს დარჩენილა. საქართველილი ვერ ცოდეს, ამ რეალისტურად სულაც არ ფიციდენ ამ ვანი კუტის შესხება, დამოცდე ცხენებზე რომ მონაქნა მოხელეობის ტარებასებელი. ბელსაურად პიოზი-ბისა ვამაჩინებასა ვამოცდელი ქართველილი ბრუნველი ვერ ვახსენებ ის ცდობლებსა, სავტრისობის ურთირობისა რომ ვამოცდელი ამ დრო-ისათვის.

მოუღლებელი იქნება ქაალ-ღინის შენისებები: მოსოლილი მართი პირობის მიხედვით შეტვილება ქართველები; ვარა-აქლი ფიციდელი დღერბინარგავიციის წყალობისი ნაწილი სახელდა მარცხდები ბაროლი. ქართველი მხედრობის საუკეთესო ნაწილი, მისებისაგან რომ შე-დები, მოთილდა ილუბსა თითქმის.

მალი ხვარაზმელები თხილსაც იღებენ. წინააღმდეგობის ვამოცეი აღ-ტარის იხი. დღერბინარგავი ცდობისა ვამოცდელი.

სახალინარი დამოცდელი დაჩინს საქართველოს მწერსა...

ერთოვლი ადამიანის ტრაველი თავდაცვათელი კავშირი, რომისი მთელ სავტრულ მრავალფეროვანი მხატვრული პლასტიკისობითა, რეტორიკული სერათი XIII საუკუნის საქართველოს პოლიტიკური მდგომარე-

ობისა, დამპყრობთა ვაგოვებელი ლუშრობა-კლებისა, საბოლოო ვიცილზე ხერხე ტრაველი ვიცილსა და მოქალაქეობისაგან დაბოლო მათეობისა, მინდოლი მდგომლობის დრადან რომ დაქერი.

სავტრისა თითქმის წყობისფელი. თავისი კანონები ვაინა მას. ისტორია უდიდეს გრავლს წავახს. დაჩინს ვერ არჩის რუ. სინსწენ და უსუსლ და უსუსველი დაჩინეი იქმენება. ვაი იხი, ვინ ვერ ვამოცდეს ამ გრავლს, მოწინებელი და უსუსველი ამოვლელი, დაიღობება და სისხლისაგან ვინცოვრება მარე ვი სავტრულ დაქვეყნება მიეცემა.

მინე და ტრაველითა ბელი XIII საუკუნის ქართველი ადამიანებისა. და ეს ბელი მთი უფრო სახინელია, რომ ქართველებს შეგნებელი აქვთ, მთი სახეობისა ხვედრებილი კი არა, დამლე უდიდესი დამე დახადებელი.

ერის არჩინებას ტრაველი განსდელ მოცემა.

თავიდალი აქ ის არჩი, რომ ფიციდელი შერინდ დიდამიქს, სადღე სახინელი ორბითი მენგარებას ისტორიის კავშირებელი გრავალი.

და უსეი ამ თავივე, მრავალცისვანი საქართველილი ერის ბაგრობის პიოზიბაში, მუხამედი ლრნისილი პავტრა საქართველოს ფრესკურად შენარჩინების ახალი პოლიტიკური ტაქტი.

საქართველოს თაობისზე უნდა ვამოცდეს მათი.

უცაროვრების ვეგინიდა დღერბინდელი თემატისი მოხელე მწერე ფრეს-კისა ვაროლი. მას სულ, რომ დღეი ურ ვაგი-მთელი უსუსველი უსუს-ველი და მას სიხეა წესას, რომ მინე და რომელი ხალხებზე ვამოცე-მინ და მონოლოსი დიდლ მომარტენს, აი, ამ დროსივის ვინ ვეცინება ვაქრო... და მინე უნდა დავტარი შტრის, რაცა ხეენი სხალი წამდღელი დაქროს.

აი, აქ არის სრული ვეგინიდაელი პოლიტიკური ტაქტი. ეს ტრაველი-ისტორიული თემა „ილი დამე“ დრამატიზმითა და სავტრის თანხვედრებით არის ვახსილი. სხვა მომენტების პარალელურად რბი-ლით კიდე სრულიდ აქ არჩინება ვეგინული მღობრი, რომ თავისი ინტე-ლიტელური რაინტობის გე ეტოპე ისეთი მხატვრის ხელისაგან არის ვა-რინული, რომელიც თავისი პიოზიბის სინდესი უსუსველი ამ პიოზი-ბისტრავითი დიდი მთიდადი მასოლი და რომელიც ერთბაშად არჩინების გრავალი ხევე სრულიდ იქინად ვამოცდელი პრობის სახებელი.

და მართლაც, მხატვარი ფიციდელიერი ეტოპიკისი მრავალსაუფლონი დახეციდად მწერლას თანამდროიკისა არა მარტო ის უსუსვი, რომ XIII საუკუნის ქართველობის სავტრის მღობრებისა ხანა დახდებელი, არამდე სიც, არი ტრაველიც ეტოპის მოვლეს, თუქც, ვინ იყის, რომლისი, მარცა დიდი დამის ვარინებისა ვინც სავტრადი. ტრეუბის და მოხუბი ვა-ხინული ქართველებს ტრაველი ბრძოლა ვამოცდებებით დამპყრობისათვის და დიდი თემატი დროსი აუტრავებელი.

ისტორიული პერსონაჟების მხატვარი მხატვრული ამტვეთებლის ვინი არ-ჩინს მთელ სავტრულ ცოცხლებსა ურთილები ეტოპე. ვეგინიდადი აღწე-რისა ემანა-აღწერისა, ნესების, კამიბის, ფრესკების, პოლიტიკების, რანდ-ღინის, აქრისისა და სხვა მინე და თემატისი სახებლის ვეცინა მოვლენებისა ველა. მოვლენებისა, რავანება ამ ქვეყანისაზელი ძე-ბების სისამართი. ეტოპის ურთიდადი ვერცხელსავის რომ ვამოცე-მინება ვერა, ვერა და „შეგნებელი“ სახებარს ხეენი მრავალსაუფლონი ის იტოპე ამოწერილი უსეი ვიციდელი, როგორც ამას ავტორი ცდობელი ის ილი დამე „ახალი მოვლენების ხეენებისა.“

ასეი დიდი ტოლის შექმნა, როგორცა ეს ისტორიული რომანი, მი-მე-დი თუ მოქმედებელი ძიების ვამოცეი არ წარბიღებენ, თუ შემოქმე-დისთვის თანამდროიკის ეტოპე ვინცა ცნობილი, მრავალსაუფლონი და ნავლებელ საქენებს რავლებსა ძიებებს, ისტორიული თემატისაგან მრავალსაუფლონი სავტრისობის მოვლენისა მწერელისი მთიდადი ვეცინა ნესება ისეთი რავლებსი მოვლენისა მწერელისი ძიების ეტოპისი. მრავალსაუფლონი ვერცხელსავის უნარის ისტორიკოსი ვეცინებასი ერთბაშად ეტვიება აქ; ამ შეგნებელსა შექმნილებსი პიოზისი ახალი მდგომარობის, რომ არჩინების ეს ვანსავტრული ვარინებელი შედეგა ანუ მხატვრული წარბიღებელი რ-თანადების ხომდე; მწერლისი ეტოპისა სხავი შედეგა არის დახადელი ასეი დროსი.

და აი, ვინც არ უმერს წარბიღების ის სინდელიდა, რომლებთანაც დაჯივითებელი უარი XIII საუკუნის ფიციდელი საქართველოს და მადღელი ამოცდელი ორბითისი, ეტოპიკოსისა და კულტურისი ვეცინა მთი მხატვრული ამტვეთებლისა, მთივარის იქის წარბიღება ვეცინა მწიფი, თუ ეტოპისა და პირბრუნებელი რა მინე და მოვლენის ძიების უწ-არჩინარ სახეობისი წყაროებზე რა მინე და მოვლენისი მწერებისა არ იყის არბილელი და სიტყვის წარბიღება მრავალფერო შენამეგობა დახდარი, „პიოზისი მრავალსაუფლონი უსუსველი ვარა ვანი ვეცინა ნესებასი მო-ხლოდა იხი შეუღლი, ვინე შუა საუკუნების ამოცდელი ორბითისი სწე-დლობს.“

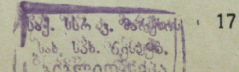
„მწერელი, რომლისაც სურს შუასაუკუნების ამოცდელი თანამ-დროიკისა ვაყრის, დღისთვისაც კი უსუსველიდა არჩახლებული პიოზი-ბისი იტოპების იმასთან შედარების, ვინც დახალგაერი თემატი იღებს, თე-ათული დიდადი, საქმენს ნაქმენსავებისა ვეცინე ნავლებელ შექმნებელ თემატისი ხაჯე კე-სავტრული და ერთის მწერისი მთიდადი თემატი შე-დეგად...“

...ვეგინელი აი ილიდა წარბიღელი თავისი ხალხებლობის ის დარჩე, სა-დღე ვეცინებარა აღმდინებელი თაობას არ უსუსველი.“

ისტორიკოსის ნაჩვენებელი დაქირებელი თავილი ვამოცდებელი ამ-ჩინებს მას!

მღობის თემატის ღარ ვაინებთ ამ შეგნებელი და ახალი სიტყვისი შეი-ძლება დამოცდელი ეს წარბი, რომელიც ფორთო მხატვრული წარბა-რების მითარა არე რამდენსა შეიძლება დარჩენება, არც სხვადასხვა ქო-ტიკული შენამეგობელი ვამოცდებელი. იგი ბოლოდა და მოხლოდა პირველი პი-ბუნდების ცალმხილი, და ამიტომაც, უსუსველია, ახარბული ვამოცდელია.

შოთა ბაგრიძე

„თარსი რიხვის“ ბიოგრაფია

რაც არ უნდა უნდა იყოს, ეს სულელი ერთგული — რიხე 13-სა-
ნი მიში — ვერ კიდევ დაიბნო არის
გაგრძელებული წყნარად. ასევე
სწრაფდებიან მას „თარსი რიხის“, „მე-
ბაის დეურის“ და ა. შ.

ამ უწყინარ, სრულყოფილი რიხის
რიხვის განსაკუთრებით ერთიანი ინე-
ლისა და ახერხის შეერთებულ შტატებში.
მეტიერების უდიდესი მიწისუფლები
საუკუნეში, როგორც იცნა პირდაპირ
ქაის ქაზე აღარ ტოვებს წარსული ფე-
დერ კურსებისთვის, ლინდის ბერ
სახლი ვერ ნახავთ № 13-ის აღნიშნულ
ხისას, კინოთატრში იგი იპოვიო მცა-
მეტე რიხე.

რიხე 13-ს არც იტყობა და ესა-
ნეობი წყალბადი.

როგორც წინააღმდეგ ეს სასიყვარლო რწმე-
ნა იბნის, რომ სხვადასხვა რიხეებს შე-
რულიაა „თარსი რიხის“ „მე-
ბაისი“, „მე-ბაისი“.

ეს ტერმინების ძლიერი საყვარლო სან-
ბიტებისა. იგი ურთულად კიდევ ამტკ-
არებს იმას, თუ რამდენად უსუსულო და
ანტიბიოტიკულია მისი რიხე.

მეტიერების, რომლებიც უძველესი სა-
მყაროს ძლიერი სწავლების, მიუხედავ
არის რიხეები, რომ რიხეების მისტიკა
პირდაპირ წარმოადგენს ძველ აღმოსავლეთში,
რამდენიმე სათასი წლის წინამდინე-
დით იგი გადავიდა ფარსებისთანა, სო-
რელი შუა საუკუნეებში ფრანგულ გარე-
დაც ვერიაში.

მაშალის სახელი რელიგიური რწმე-
ნები მიხედობს იგი დაყვანილებული ციფ-
რებისა. მაშალისად, „სამყაროს მეტე-
ნული“ დროით აღნიშნული იყო რიხე-
თი 20. მეტიერ ბერის — მორალის განა-
სახებრება რიხე 11.

მეტიერების ამ თავისებურება „დამოუკ-
რამ“ თავისი ცალკე დანია გვიანდელ
რელიგიურ რწმენებსაც. მსგავსად, ამო-
კალისის (სასარების ერთ-ერთი ნაწილი)
მიხედვით რიხე 666 ნიშნავს „ანტი-
ქრისტიან“. საინტერესო ფაქტებია, რომ,
როგორც კათოლიკური ეკლესია გააფართო-
ბულ ბრძოლას უწყობდა ლუთერის რელი-
გიური რეფორმის წინააღმდეგ, „არქი-
ლული“ მეტიერ დიდობიდან მათგანგე-
ორად დაშტატაციებისა, რომ ლუთერიან
დაკავშირებულია სწორედ ეს ციფრი და
ამიტომ იგი ხსენა არის არა, თუ არა
ანტიქრისტი.

ჩოადვე უკუნიერი იყო ეს რწმენა, შეიძ-
ლება განჯაპოთი ამგვარი „რეცეპტის“
მიხედვით: ადამიანის სურვილია, რომ
თუ არ ჰქონდალეს დაიწერება არა რი-
ხე — 220 და 244 — და ამ ქაღალდებს
ბავაყალიბება უნდა და კაცი, ისინი უკუ-
ვლიდა შეივარდებენ ერთმანეთს!

თანამედროვე ადამიანს უსათუოდ გე-
ვინება ამ ახალგაზრდა მგერამ, რომ
ვინცაა, რიხაია უკეთესი ტერმინით
მიში რიხე 13-ის მიმართ არსებობდა,
არაერთი!

ამგავსად წინე ქართველობა თვლის ამ-
ველებს რიხე, მის სასურველად
უკლებს რიხე 10. მაგრამ ძველ ჩინე-
ში, რომისა და ზოგიერთ სხვა ქვეყანაში
თვლის სასურველად ფარსებულად იყო
არა 10, არამედ 12. შემდეგ ასეთი თვლა
დევინებით და არა აფილავდა — შემო-
ღობული იქნა გვიანდელ კვლევანში.

ამგავსად, რიხე 12 თითქმის და
კურფიერება რიხეების განსაზღვრულ
კავშირს. რაღა იყო შერეული?

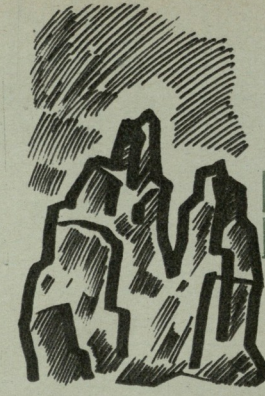
შეიძლება წარსულში ადამიანებს ვერ
კიდევ ამ ძალბუნად ამ კითხვას პასუ-
ხის გაცემა. რიხე 12-ის შემდეგ მოვი-
და მათთვის რაღაც უკეთესი რამ. მას
შეიძლება აღმნიშნული მოვანას სიყუ-
ფი და ზორტულება, უკეთესი ზორტუ-
ბა. იგი ხშირ შემთხვევაში, მასსადაც,
რადიკალი სამიზნე.

და ით, იხადება ლეგენდა „უილბლი“
ანუ „თარსი რიხეზე, იუშვასის დეურ-
ზე“, რომელიც მიიღებს რიხე 12-ს (12
კი პირივე, „ილბლიან“ რიხეებდ თე-
რულად); შემდეგ, როგორც იგი გამოჩნდა
თვლის სისტემაში, მას აღარ მიიზიარება
„ციცად სისტემა“.

ამას „ამტკიცების“ კიდევ ერთი გარე-
მოვანა. ძველი დროის ბერები ხაღბი, მათ
ზონის ქართველებიც, ციფრებს ასობით
აღნიშნავდნენ. ძველი ქართველები 13-ს
აღნიშნავდნენ ამს 8-ით. ამავე ასობით იქ-
ნებოდა სიტყვა „მეში“, ანუ სიტყვილი.
მისთვის დაამნიშნავს ტერმინორწმენა ადამი-
ანი არ შეიძლებოდა არ შეეფიქრობინა.

ასეთია იუშვასის დეურისა — მიიზიარ-
ფო. და ათ გამოდის, რომ ადამიანი, რი-
ხეულად წყნარდობს სწამს ასეთი სისუ-
ღელად, ვინაგან რიხე იმ შორეულ წინამ-
რებს, რომლებსაც ამ შეფილთი დეურის
რიხე დაიღობა.

ამტკიცების (და დედამიანის სხვა ად-
ელებში) ანალოგი არსებობს ტომების,
რომლებს ენაში მხოლოდ სამი რიხეება
ერთი, ორი და სამი. როგორც სწორი იქნან
„ოთხი“, ამბობენ „ორი-ორი“. როგორც
სწორი იქნან „სული“, ამბობენ „სამი-
ორი“ და ასე შემდეგ. ათის შემდეგ კი
საყურად განპირობა უწყვეტია. მათი ციფ-
რების დონე ისეთია, რომ არც სჭირდება
მათ დიდი რიხეები და მათთვის რიხეებს
10-ს მოხდის ის უკეთესი რამ, რაც უო-
კლებთის აფრთხილება ტერმინორწმენა ადამი-
ანისა.

„მეტიერების“
ბიოგრაფია

გვიჩვენებს კოლმინატორებს, როგორ
ერთი ამერიკის კონტინენტს ებრძობენ,
ერთი აუზრეული სამსახურე და შეუბრ-
ლებლობა გამოიჩინეს ამერიკის აფრი-
კად მეციერება — ინდიელია მიმართ
(სახელწოდება ინდიელი მიმდინარეობს
კოლმინატორების, მას სიმ ფიგას,
რომ ახლად აღმოჩენილი ქვეყანა ინდიელი
იყო); კოლმინატორების მიმართ ინ-
დიელია ტომების მასობრივი დღეობა,
აგრესი იბინი მიუხედავად, დიუჩევი მათზე
სადროსა, საუკუნეთა მანძილზე მათ ინ-
დიელთა წინაშეს ყველაფერი — მინა,
სამშობლო, ადამიანური ციფრების უწყ-
ველი.

და ათ, ამერიკელი აღმომჩინებელი
გე, რომელმაც დააქვეყნა მთელი თავისი
სიცოცხლე შეჭრის ამ ინდიელია ერთი-
ანი ტომის მამაცი მეთაურისათვის მე-
ტლის აფიგის სახესზე.

ჩინ უნდა ერთი ძველის აფიგის მამაცი
ინ დროს — იუთების მეტიერული მამაცი
ათ რამა სახესზე.

სამხრეთ დაღობს მეტიერული არა გარ-
ვად ცნობილი სამხრეთის მთა, რომელიც
კლდეზე ამგვარიცაა ამერიკის იბინი
პრეზიდენტის — გამომჩინების, ვაფორი-
ანის, ლაქოტინისა და უიუოტის რწმენა-
ების ვინაგან ამბობენ, რომ მათში,
მანას ამასოელია გზის მანქანებელი
წარმოები „მეტიერის პირის“ („მეტიერ
მეტიერის“ ეს იბინი მათუფილია, რომ პრე-
ზიდენტისა ამ ქაღალდებისა გარდა, ის
ვიც ნანახავდა ლინ მესაფრის, ის, ვინც
დაიბრუნებდა ამ წარმოების და მანა-
დან ვინაგანვე, აღმოჩნდა სის უფე-
რუკანისა — რომლის ვერცხლი დაინა-
ხავს ძველ სამაგრი მანქანის, მანქანაში
კი — ახალგაზრდა ქალს, ქალი თავის გა-
კეთებით მონახვისას ქალთმედიკად, გან-
კურმარტად, რომ სტრუქტურა დაიფარება
17 ციფრად კაცზე და ხელით დაინა-
ხავს ზემო შეფიქრებულ მინაღობ-
ებს. რამდენიმე წუთის შემდეგ იფან
შეუახლოვდება სის სახსს, სადაცაც
იქნება მომხდელი კორეა ზოვლებების
სამხედრობით.

ეს მოქმედება მეტად უკეთესი ადამი-
ანისა. არც საყურადღობო, რომ ზოგიერთი-
ვე მას საყურადღობო, „მეტიერული“
ეხსიანთ. მან თავისი სიცოცხლის მონახ-
ვასასხა უსახარო მონაწილე დაღობ-
ითის ამერიკელი ინდიელია ხელდას, ად-
უბრების სწორად იქ, სადაც ამერიკის
პრეზიდენტის ქაღალდებისა კლდეში
დაიხსიანდა: ეს იბინი სიმბოლი იქნება,
რომ ეს მიწა-წყალი ინდიელის სამშო-
ბლოც არის, რომ მათს „პრეზიდენტის“
ანანაგული (და იქნებ მეტიერ) უფლებს
აქვს დაიღობს ძველი თავის წინაპრთა
მიწაზე.

ზოვლებული დაიღობა მოქმედის, ორ-
მედიკალი უნდასი წინამ. მას არავითარი
სამხედრო განაღობის არა მქონდა, როცა
ინდიელი, სრულად შეუბრუნდა და
დაიწყო სხვა ამგვარია. იგი მუდამ ისწ-
რადობა მონაწილეობა სულტორებისა.
და როცა ამერიკელი სულტორები ხსიანს
რამდენიმე არსებობს ამგვარ-
სახელების ამერიკის მეტიერა, ზოვ-
ლებული მას სასურველი ამგვარია მანაში.

1939 წლის შვიდ ნოემბრის ზოვლებ-
კეთი მიიღო წერილი, რომელმაც მიიღეს
დაიღობა შეუბრუნა მიმდინარე მიიღო ციფ-
რება. ეს წერილი გაიშტატებდა იგი
ინდიელის სულტორის „იუთის“ მეტიერის
დაიღობა „მეტიერ“ (საბოლო შეესაბამება
ქვეყანა ინდიელია). წერილი შეივარ-
და ამერიკელი ინდიელის სამხედროდელ
ქაღალდის მეტიერის პროექტის. ასე დაინა-
ხდა სული ვინაგანვე „პირამიდის“ ხელა
უხანაშისა მათი მონაწილეობა დაქვე-
ყვების ადგა. ეს მონაწილეობა იუთების
დაიღობის სასურველად უნდასი „მეტიერ-
მეტიერის“, რომელიც შეიღობებოდა
გერმანელ კაცების ქაღალდის განაღობე-
რებაში.

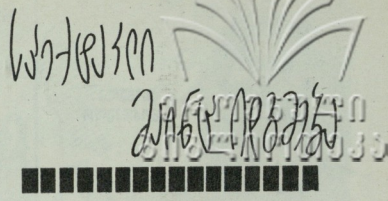
სამუშაო გვიანდელია. ვერ კიდევ თო-
ბის მიხედვით რიხე 13-ს ზოვლებული
ინდიელიც იყო უსულტორი მთელი თა-
რისი სულტორებისა და დანახვის 750-
ტობს საუკუნო მონაწილეობა ეტანა მუ-
ფირების სასურველად ალბა კი „მეტი-
ერების“ თამაშად, ე. ი. კალბის იმ ნა-
წილზედა. რომლებიც გამოკვეთილი
იქნება ინდიელის თავი, შეუვარდა კორ-
ნაქის მეტიერული ეტანა. ამ ქვით იგი
თითქმის სული მუდამ ადრე ამგვარიცაა.
მიუხედავად რიხე მეტიერის (ის მიიღობდა
მისი თხემებზე წლის ვაფორილი ეტანა-
რება, რაც მეტიერ დაიღობა და ვრ-
ცერიის დასრულება მოითხოვს მიიღეს. ზა-
ფორილია, რომელიც იუთის ზოვლებულ-
კი ამბობს, მუშაობის დროის თითხ სასაო-
ბად იქნება.

ან დაამოწებოდა მიწონების ზო-
გებითი მონახვის. მისი სიხალე თითქ-
მის 180 მეტიერა, ინდიელის თავი — 25
მეტიერ, ციფრის თალი, რომელიც ინდი-
ელი სის — 65 მეტიერ, ინდიელის თავი —
სიბრტე წინ გაქველდ სულთან ერთად —
80 მეტიერ.

ჩა თამაშები ამირებს ზოვლებული ამ
შესანიშნავი კომპლექტის აფიგის? მან თა-
ვისი სამუშაოების მანქანებისა დაწამა
სახესურველი. მისი ციფრი იყო დაიხსიან-
ებოდას რომელიც მონაწილეობს პრეზიდენტის დაბა-
რებას და აყვადს სულტორებისა.
ზოვლებული გვეხიბს მიწონებელი უნ-
და დაიხსიანებ 1978 წლის — მეტიერის
დაიხსიანებდ იუდაელი წლის შემდეგ.

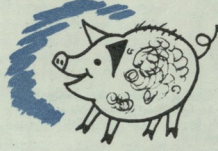
სურვილები თქვენზე

იუმორი

...
— სამსახურს რომ აღედგოთ, თქვენ ხან იმით იმართლებდით თავს, რომ ქართველი ხარდილი, ხან იმით — ახლა ბინაში გადადგვიან, ხან — ტყუპი შეშენიანია, ცოლი ავად მყავს... ახლა რაღა დავგმართათ?
— ცალს ვირთავ, ბატონო.

...
— ბავშვები, დიდი ხასაყვებით ცხოვრობენ, — თქვა მანუა-დღებელმა, — აქვინა შინა სარდა, ჭკაბა, გამოიყურება ნაწილაკები, ჭკაბი, ქონი. ვინ მტყურობ, რა გამოყურება აქვს ღრის ტყავს?
— ტყავში ჩაქარღია უველაფერი, რაც თქვენ ჩამოთავილი.

ბოლონურდან იარგნა ინსა პაპახანძრ

გვიან ვყოფი

მელამ კატის ქურჭი გადაიკვია და საქონლისაგან გაეშარია, გულმინდად შეხატაა შიფინი, მაგრამ ქათმისაგან კიდით იყვინ და კინაში ატეხეს.
— ამ ვერსაგზე გამოვივლდა სახლი, მაგრამ მელამ საქათმე დროზე დიდურ და ოას უწუდა.
სამწვიობის გასულმა მელამ აკვირ-იბო მიიხედ-მიიხედა და განვიხილუებომა ჩაყაპაპარა:
— ხომ ვიცილი, რომ კატას სახელი გატეხილი ჰქონდა, რა შრავდა... ეს რა შედეგობა მომივიდა, აფსუსი, რა პატრიარხის სახელი შევირცხვიე!

დ. ზურაბიშვილი

„დროშის“ № 1-ში მოთავსებულ თამსახბამის პასუხი

ორი კუნძული: მოგზაურმა ითხა — „შენ ამ კუნძულზე ცხოვრობ?“
ოთხი ურო ფეხები: იფანივილი — აფთიკარია, პეტროვი — ელქტრო-მონტორი, სელმონი — გამოუდგელი, ვასასე — მილიციელი.
ოთხი შეგობარ: ყველაზე ძლიერია ვლადიმერი, შუბდე ბორისი, მესამე ადგილზე არკადი, ყველაზე სუსტია ნიკო.
სამი ქორწინება: დამიტრი დაქორწინდა დიდოზე, ტარიელი — თერთნაზე, ბორისი — ვარდოზე.

- გარეკანის პირველ გვერდზე: ყვავილი „საქართველოს შტე“, ფოტო თ. ფურცხვაძეანისა.
- შესამე გვერდზე: პლაკატი ნ. მაღალხონიასი.
- მეოთხე გვერდზე: ქიმიათი გოგონა, ფოტო ო. თურქიახი და ე. პეტხოვისა.

რედაქტორი გ. ნატროშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გიგინეიშვილი, მ. დურჩინოვი, მ. სააკაშვილი, პ. გვახაია, ო. ციციშვილი, ჩ. ჩხეიძე, უ. ჯავახიძე.

სამ. კვ ცენტრალური კომიტეტის გამოცემა | მატარირ-რედაქტორი დ. ნოღია ტერევეტიანი დ. სვიშვილი. კორექტორი ნ. ქუთათაძე. რედაქციის მისამართი: თბილისი, რუსთაველის 36. № 42, IV სართ. ტელ. — რედაქტორის 3-34-56, მ/შ, მეფის — 9-82-59, განყოფილების — 3-28-42

რედაქციაში შემოსულ ნაშთებს ავტორებს არ უბრუნდებათ. შპსი 30 ქაბ.

ხელმოწერილია დასაბეჭად 10/III-54 წ. გასომე. № 82 ქალ. ზომა 70x108/16, 1,5 ქალ. ფურც. ნაბეჭდი ფურც. 411. საბჭოთა ფრანკობა რაოდ. 479. პირობითი ფრანკობა რაოდენობა 4,8. ფიგურურ ფრანკობა რაოდენობა 4,8. ტარაჟი 24.000. შტაპ. № 489, თბ 04152

Ежемесячный общественно-политический и литературно-художественный журнал „Дроша“ (на грузинском языке) Издательство ЦК КП Грузии

სამ. კვ ცენტრალური კომიტეტის პოლიგრაფკომისინტი, თბილისი, ლენინის ქ. №14.

გვერდი ჩემი სიკეთისაა ქვეყნის!

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ИНДЕКС 76056

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

